de ROMEINSE HELM

door HANS G. KRESSE

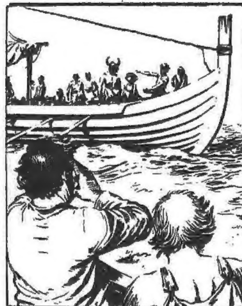
Een Avontuur van ERIC de NOORMAN

Inleiding

Met een kleine troep getrouwen heeft Eric de Noorman het onrustige Noorwegen verlaten, om zijn vrouw Winonah van Hjaltland te halen, waarheen zij gevlucht was. Zij vinden Winonah daar echter niet, en de ene tegenslag stapelt zich op de andere. Ondanks alle gevaren en ontberingen slagen zij er echter in enkele waardevolle inlichtingen te verkrijgen. Het blijkt, dat Winonah zich in handen van Ragnar de Rode, de roemruchte zeeschuimer, moet bevinden. Ragnar heeft de geschriften van Cendrach de Scheepsbouwer in zijn bezit en waarschijnlijk is de Rode Piraat op weg gegaan naar Ierland, om daar Cendrach's geschriften te laten vertalen.
Dus wendt het groepje onvermoeibare Noren de steven naar Ierland. Ook daar vallen zij van het ene avontuur in het andere, door de raadselachtige gedragingen van Saran, Koning van de Ulaïd. De Druïden (heidensen priesters) mengen zich ook in de gebeurtenissen, onder aanvoering van hun wrede opperdruïde, Monoch. Langzaam begint er echter tekening te komen in de schier onoplosbare geheimzinnigheden en tenslotte smaakt Eric de voldoening.... Winonah terug te vinden, dank zij Cendrach de Scheepsbouwer, wiens rol belangrijker blijkt te zijn dan men zou vermoeden.
Eric hoort nu, dat Winonah uit vrije verkiezing met Ragnar meegegaan is van Hjaltland, maar later verkoos in Ierland te blijven, terwijl Ragnar de Rode met onbekende bestemming verdwenen is. Hoe het zij, eind goed al goed. Met een lading goud uit de onmetelijke schatten van Tusim Mor keren de Noren op het schip, dat hun door Saran geschonken is, huiswaarts. Onderweg pikken zij een stervende schipbreukeling op, die blijkt afkomstig te zijn van de piratenbende van Hake de Viking en hiermede worden zij in een reeks gebeurtenissen gestort, die voor één van Eric's trouwste vrienden, Orm de roerganger, in een zeemansgraf eindigt....
Ook Eric en zijn overige makkers grijnst de dood meermalen in het gezicht. Telkens is de duivelachtige Hake hun een slag voor....tot de laatste slag valt....en Hake de Viking het onderspit delft tegen Erwin, die gezworen heeft de piraat te doden, óf zelf gedood te worden.
Met behulp van de kustbewoners, die de gesel van Hake's roverijen al te zeer gevoeld hebben, is nu de bende gauw verslagen en uitgeleide gedaan door de dankbare bevolking schepen de Noren zich in.... voor de thuisvaart.

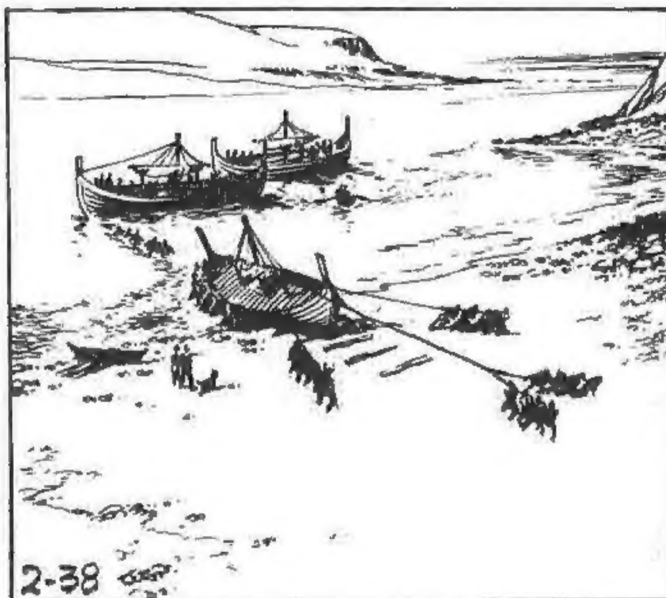

Met zijn drie op Hake de Viking buitgemaakte schepen heeft Eric met zijn mannen de lange reis naar Noorwegen aanvaard. Het Ierenschip heeft Eric achtergelaten; afgezien van het feit, dat er onvoldoende bemanning voor was, is het schip veel te plomp en dus niet snel genoeg. Door het avontuur met Hake zijn zij geheel uit de koers gekomen. Het loopt al tegen het najaar en niet alleen Eric, maar ook zijn mannen willen graag voor het invallen van de winter thuis zijn. Hoewel er een krachtige tegenwind staat, zodat de roeiers zwaar werk hebben, is de stemming op de schepen opperbest en Eric slaat glimlachend gade, hoe kleine Hrulf bezig is, goede maatjes met Wolf te worden. Nadat ze zo enige tijd rustig achter elkaar aan gevaren hebben, komen Svein en Axe kennelijk verontrust naar Eric toe. 'Op Halfra's schuit is zogezegd iets aan de hand,' zegt Svein, 'want ze zwaaien en proberen onze aandacht voor het een of ander te trekken.' De boot lijkt wel scheef te liggen. Eric springt op en geeft de roeiers een teken, de riemen te laten rusten. Ook op Erwins schip heeft men het gemerkt en samen wachten ze de meeligger af. 'We maken water,' klinkt Halfra's stem zwak tot Eric door. Meteen worden trossen overgegooid, om het onfortuinlijke schip naar de kust te slepen. Ze zien een diepe inham, maar bij nadere beschouwing is landen daar onmogelijk. Grote brokken ruwe rotssteen beletten elke poging en van een strand is geen sprake. Halfra's schip helt nu zwaar over.

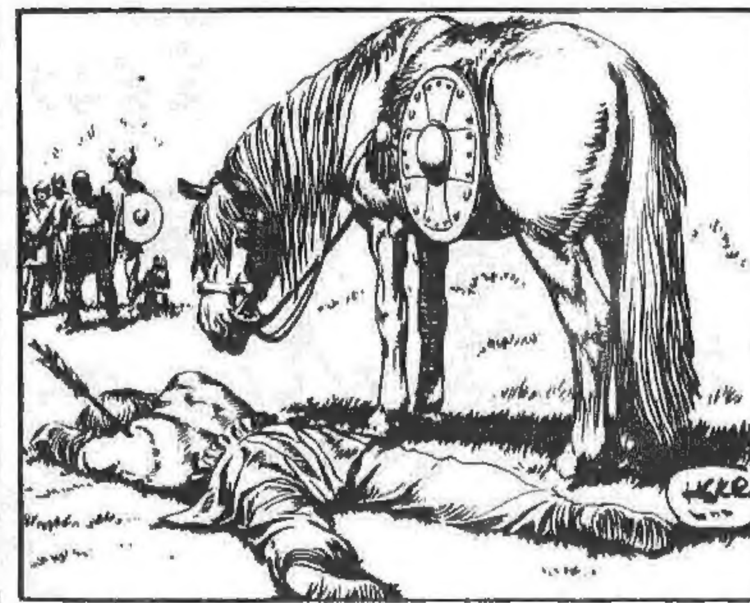

Gelukkig ontdekken Erics scherpe ogen een smalle zandstrook en hier wordt Halfra's boot met vereende krachten aan land getrokken. Met Cendrach en de anderen neemt Eric de lekken in ogenschouw en de oude scheepsbouwer schudt bedenkelijk het hoofd. 'Het valt tegen,' zegt hij, 'er is nieuw hout gebruikt en dat is gaan werken, waardoor de lekken zijn ontstaan. Het zal wel enige tijd nemen om dat goed te verhelpen.' 'Dat moet mij natuurlijk weer overkomen,' snuift Halfra mistroostig. Eric haalt de schouders op. 'Dan zijn we een paar dagen later thuis,' zegt hij geruststellend. 'Tenslotte zitten we hier nog niet zo slecht. Bewoners schijnen er niet te zijn en dit is een goede gelegenheid om onze voedselvoorraad wat aan te vullen.' De opvarenden van de drie boten zijn inmiddels aan land gekomen en de dektenten worden opgezet. Inderdaad wordt het tijd voor nieuwe aanvoer van voedsel te zorgen. Wat ze van de bewoners van het kustdorp meekregen is niet te veel, want de mensen hadden het zelf ook niet. Na Halfra en Erwin met de leiding belast te hebben, gaat Eric met de anderen en een paar krijgers op jacht, terwijl Wolf vol blijdschap over dit onverwachte uitstapje voor hem uitspringt. Er is niets, dat op de aanwezigheid van menselijke bewoning duidt; het wemelt echter van wildsporen, zodat de mannen goede hoop hebben op flinke jachtbuit. Ze volgen al enige tijd een vers hertenspoor, als Wolf eensklaps dreigend begint te grommen. Tegelijkertijd dringt het getrappel van paardehoeven tot hen door.

Voor ze gelegenheid hebben, zich in het lage struikgewas te verbergen, zien ze een ruiter over de heuvelkam naderen. Het is niet ver van hen af en de man blijkt hen ook te hebben gezien, want zijn paard zwenkt in hun richting. Axe legt rustig een pijl op de pees. Eric beveelt zijn hond, bij hem te blijven voor het geval er krijgers zullen volgen. 'Het is er maar één,' zegt Svein teleurgesteld. 'Ja, en gewond bovendien,' laat de Noorman erop volgen. 'Hij heeft een pijl in zijn schouder.' De onbekende hangt half over de rug van zijn paard gebogen en schijnt met iedere stap dieper voorover te zakken. Dan richt hij zich krampachtig op en strekt in een half afwerend, half smekend gebaar de hand naar hen uit. Enkele onsamenhangende klanken dringen tot hen door en dan zien zij, hoe de man ineens scheef opzij zakt. Het volgende ogenblik is hij van zijn paard op de grond gegleden, waar hij roerloos blijft liggen. Het dier blijft bewegingloos staan. 'Bij Thor,' gromt Svein, 'wat moet dat? Zou hij dood zijn?'

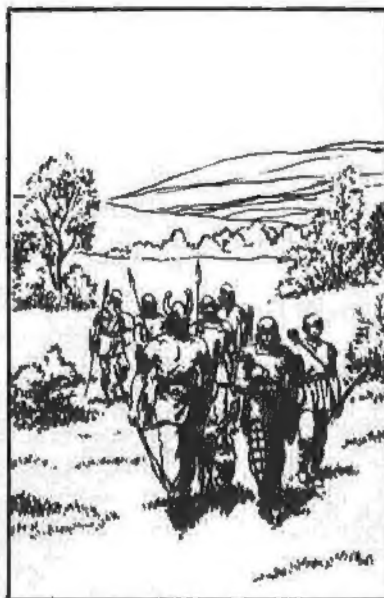

Gevolgd door de anderen haast Eric zich erheen en wentelt het bewegingloze lichaam op de rug. De onbekende ademt nog; hij is bewusteloos. De gouden keten om zijn hals verraadt zijn waardigheid als hoofdman. Het is een nog jonge kerel met donker, lang golvend haar. Uit het kruikje, dat een van de krijgers bij zich heeft, giet Eric water tussen 's mans lippen en sprenkelt wat over zijn gezicht. 'Nou,' voorspelt Svein somber, 'die gaat dood natuurlijk. Zonde van die flinke snuiter, hij heeft zo'n mooie helm!'

Gedachteloos glijdt Erics blik over de gedeukte bronzen helm en dan ontdekt hij tot zijn verbazing, dat het een Romeinse helm is. Voor hij tijd heeft om deze ontdekking te verwerken, opent de jongeman zijn ogen en vraagt, moeizaam sprekend: 'Jullie zijn geen krijgers van Tugwal?' Eric schudt ontkennend het hoofd. De man zucht diep, zijn ademhaling gaat zwaar. Dan doet hij de gouden keten af en reikt hem met de bronzen helm aan Eric. 'Groet mijn vader,' hijgt hij. Plotseling wordt zijn gezicht grauwbleek, zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. Met een laatste krachtsinspanning stamelt hij: 'De helm... helm zal...' Zijn stem sterft weg, hij zwijgt en zakt achterover. De Noorman grijpt de onbekende bij de schouder: 'Hoe is je naam? Wie is je vader en waar kan ik hem vinden?' vraagt hij snel. 'Hoor je mij?' Maar de jonge hoofdman antwoordt niet meer; hij is dood.

Enigszins verbouwereerd staart Eric van de helm naar de gouden keten, die de ongelukkige jongeman hem heeft gegeven. 'Ik weet niet, wat we hiermee moeten beginnen,' zegt hij, snel opstaande, 'maar we zullen eerst deze arme kerel maar begraven. Er zal wel meer achter zitten, misschien een of andere twist tussen twee buurstammen; in elk geval voel ik er niets voor erbij betrokken te worden. Wel nemen we de helm en de keten mee, maar het lijkt mij het beste, nu maar terug te gaan. We kunnen nog wel een andere gelegenheid vinden, onze voorraden aan te vullen.' Zo wordt dus de onbekende begraven en voor ze van de plaats vertrekken, zet Svein met een impulsief gebaar een speer op het graf, als een laatste eerbetoon. Omdat ze niet weten, wat ze met het paardje moeten beginnen, wordt het dier afgezadeld en de vrijheid ingestuurd. 'Die zal zijn weg terug wel vinden,' zegt Eric, het weggalopperende paard even nakijkend. 'Ik zou toch graag aan de laatste wens van die ongelukkige willen voldoen.' Ze zijn nog niet lang onderweg, als een verwijderd hoefgetrappel klinkt, dat snel naderbij komt. 'Als ik het niet dacht,' roept Eric uit, zich omkerend. Een troep ruiters komt, met de wapens in de vuist, regelrecht op hen afgestormd.

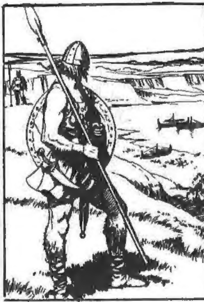

Dicht aaneengeschaard staan Eric en zijn mannen de aanval af te wachten. Enkele korte speren vliegen hen om de oren maar inplaats van te paard op hen in te stormen stijgen de vreemde krijgers tot Erics grote verwondering op korte afstand af en zetten te voet hun aanval in. Zij hebben een kleine overmacht, maar de Noormannen slaan fel van zich af. Of de overvallers schrikken van deze verbeten tegenstand, van de grauwende wolfshond, van Axes dodelijke pijlen, of van Sveins reuzengestalte, het is niet te zeggen. Maar eensklaps klinkt er een schrille fluittoon en de krijgers wijken terug naar de paarden, die roerloos op hun plaatsen zijn blijven staan. 'Hé, hé,' brult Svein verontwaardigd. 'Kom hier, lafaard! Landlopers! Zwerverstuig! Op zo'n manier blijft er van het gevecht niets over.' Machteloos zwaait hij zijn zwaard naar de aanvallers die snel op hun paardjes springen en met medeneming van de rijdieren van hun gevallen makkers rechtsomkeer maken.

'Snel!' bijt Eric zijn mannen toe. 'In looppas naar het strand terug. Wij moeten onze troep waarschuwen, want het zou mij niets verwonderen als deze kerels straks met een tienvoudige overmacht terugkeren...'

Haastig snellen Eric en zijn troepje terug naar het kamp. Het nieuws dat ze meebrengen, verspreidt angst en onrust, en Winonah zou, om alle moeilijkheden te ontlopen, het liefst maar meteen vertrekken. Ze kunnen echter het gehavende schip zo maar niet verspelen, dus aan weggaan valt niet te denken. Vlug neemt Eric zijn maatregelen. Winonah, Astara – hoewel zeer tegen haar zin – Pum Pum, Hrulf en de hond gaan naar de schepen terug, waar zij veilig zijn. Cendrach weigert koppig mee te gaan, al dringt Eric, die de oude man liever eveneens in veiligheid ziet, er herhaaldelijk op aan. Op de omringende hoogten worden wachtposten gezet en Eric geeft bevel, geen vuur te maken, daar dit overdag rook en 's nachts lichtschijn verspreidt. 'Dan kunnen we ook niet verder gaan met het herstellen van de boot,' zegt Cendrach wat spijtig, 'want daarbij is nu eenmaal vuur nodig.' Maar het is niet anders; ze mogen niets riskeren en dus zitten ze voorlopig vast! Eric peinst nog eens na over de woorden van de dode jongeman. Hij draait de helm om en om, aarzelend. 'Zou het allemaal alleen om dat gedeukte ding gaan?' mompelt hij voor zich heen, 'en waarom dan? Wat steekt hier achter? Er is niets bijzonders aan te zien.' Intussen glijden Sveins blikken over het kamp en hij vraagt zich juist af, waar de wachters gebleven zijn, als hij een kort moment twee vreemde krijgers van een hoogte naar hun kamp ziet loeren. Het volgende ogenblik slaakt de Sakser een langgerekte kreet. Hier en daar zakken krijgers, door speren getroffen, ineen. Dan geeft Svein de Noorman een duw opzij, zodat deze als een gevelde boom tegelijk met Cendrach tegen de grond tuimelt. Geen seconde te vroeg, want rakelings scheert een pijl langs hem heen.

Terwijl Eric haastig opspringt en Cendrach overeind helpt, klinkt een snel aanzwellend gedreun en ziet hij een grote troep ruiters, als een vernietigende vloedgolf het kamp bestormen. De krijgers, bevreesd onder de voet gelopen te worden, dreigen in paniek te raken, maar Eric kent nu de vreemde taktiek van deze tegenstanders. 'Sluit je dicht aaneen,' schreeuwt hij, 'die kerels vechten te voet, houdt stand; bescherm de boot!' De rest van zijn bevelen gaat verloren in het tumult en de kreten der krijgers, als achter hen nu ook een troep ruiters de aanval inzet. Desondanks krijgen de Noren al gauw hun zelfverzekerdheid terug en al zijn ze in de minderheid, toch merken de aanvallers tot hun schande, dat met deze tegenstanders niet valt te spotten. 'Hopla, ha, ha!' brult Svein Langtand, verheugd om zich heen hakkend: 'Wie naar mijn helm kijkt, is er geweest! Kan jij het redden, manneke?' grijnst hij met een scheve blik naar Halfra. De Yarl slaakt een woedende kreet. 'Ik heb geen helm nodig, misselijke Sakser,' blaft hij verontwaardigd en doet met een brede zwaai een aanvaller in het zand bijten. Toch is de overmacht te groot. Al zijn Svein en Halfra nog geen duimbreed geweken, de Noorman beseft maar al te goed, dat zij onmogelijk langer stand kunnen houden. Op verschillende plaatsen zijn de tegenstanders al hun gelederen binnengedrongen. 'Wat bezielt deze mensen?' vraagt Eric zich verbijsterd af. 'Ze schijnen ervan bezeten te zijn ons totaal uit te roeien!' Vertwijfeld tracht de Noorman een uitweg te bedenken. Juist als de strijd op het kritieke punt schijnt te komen, schiet hem een gedachte te binnen. Dan davert zijn stem boven het krijgsrumoer uit en zo snel zij kunnen, trekken de Noren zich terug naar de gehavende boot, hun laatste bolwerk.

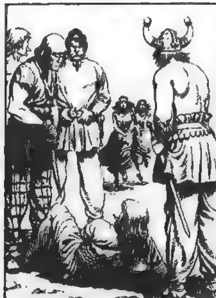

Zonder een spoor van verwarring, ondanks hun wanhopige toestand, trekken de Noren zich op de boot terug. Vele van hun makkers moeten zij op het rotsachtige strand achterlaten. Erwin is, zoals zovele anderen, gewond, en Eric, Svein, Halfra en nog enkele krijgers dekken de aftocht. 'Bij de goden, dit roept om wraak,' brult Svein, die de terugtocht maar moeilijk kan verkroppen. Dappere kerels, denkt Eric bitter, wat blijft er nog van de troep over! Dan klinkt eensklaps een hoornsignaal en net als de eerste maal, wijken de aanvallers, met de overwinning in zicht, snel achteruit. In minder dan geen tijd zijn ze op hun vlugge paardjes verdwenen. Een doodse stilte valt over het strijdtoneel, slechts nu en dan onderbroken door het gekreun der gewonden. Eric kijkt eens goed en ziet tot zijn geruststelling de gerimpelde kop van Cendrach tussen de krijgers op de boot. 'Kom mee,' roept hij Svein toe en beent dan, aarzelend gevolgd door de anderen, met driftige passen naar de plaats, waar hij zich ongeveer bevond, toen de strijd begon. Dan staat hij als aan de grond genageld; alleen de gouden keten ligt er nog! 'Dus toch de Romeinse helm,' mompelt hij grimmig. 'Al deze doden, deze meedogenloze strijd, om niets anders dan die ene oude helm? Dan moet er toch wel iets heel bijzonders met die helm zijn, dat een zekere heer Tugwal zoveel van zijn krijgers eraan opoffert.' Vermoeid en verslagen kijkt Eric naar de bestofte gezichten van zijn mannen, die er al evenmin iets van begrijpen. Dan verstijft hij eensklaps; hij mist Axe. 'Axe,' roept hij luid, maar geen antwoord volgt. Nogmaals roept hij, weer zonder resultaat. 'Heeft iemand Axe gezien?' vraagt hij bezorgd. Ook de anderen worden nu ongerust, maar niemand kan zich herinneren, de jonge boogschutter bij het einde van de strijd gezien te hebben. Hun roepen blijft vergeefs; Axe is verdwenen.

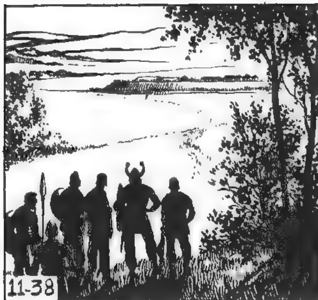

Ze zoeken vruchteloos het slagveld af naar Axe, waarbij Eric opdracht geeft, de gewonden te verzorgen, de doden te begraven en de overal verspreid liggende wapens te verzamelen. Krijgers komen melden, dat de wachten allen gedood zijn. Ineens slaakt Svein een woeste schreeuw en springt weg. Allen zien op enige afstand een gestalte, die tracht tussen de rotsen weg te sluipen. 'Dood hem niet,' schreeuwt Eric Svein toe, terwijl hij hem snel achterna gaat. De vluchteling is een tanige, wat oudere krijger. Hij blijkt een beenwond te hebben. Doodsbleek, maar uitdagend staart hij de Noren aan. 'Hebben jullie gevangenen gemaakt?' snauwt Eric. De man kijkt nors voor zich. 'Geef antwoord!' dondert de Noorman en grijpt dreigend naar zijn zwaard. Maar de gewonde komt niet in het minst onder de indruk en volhardt in zijn zwijgen. 'Waar zijn ze met hun gevangenen naartoe? Spreek, want, bij de goden, mijn geduld is op,' sist Eric razend. Svein heeft zijn zwaard al gereed, maar laat het met een zucht weer in de schede zakken. Winonah en Astara komen, kennelijk hevig ontdaan, op het groepje toerennen. 'Eric, oh, Eric,' snikt Winonah, 'ze hebben hem meegenomen... Axe... we zagen het van het schip af gebeuren.'

Even heerst er stilte. 'We gaan er achteraan,' klinkt Erics stem dan hard. 'Het zal niet moeilijk zijn, de sporen van die ruitertroep te volgen. De vrouwen gaan met tien man bewaking en de hond terug naar de schepen. Houdt de boten zeilree, zodat jullie bij het minste teken van onraad kunnen ontkomen. De overigen gaan met mij mee en bij Thor, zonder Axe komen we niet terug!' Er zijn inmiddels nog twee gewonde aanvallers gevonden. Ze besluiten deze drie gevangenen mee te nemen. En zo trekken de gedunde gelederen van Erics kleine krijgerschare het onbekende heuvelland in, op zoek naar Axe.

In straf tempo gaat het voorwaarts langs het brede ruiterspoor. Na enkele uren zien ze in de verte op een wijde vlakte een grote sterkte liggen. De sporen lopen er recht naar toe. Er is dus geen vergissing mogelijk; dáár is de plaats waarheen Axe is ontvoerd! 'Dat wordt vechten, zogezegd, Noorman,' voorspelt Svein ijverig, 'en een flinke vechtpartij ook, als ik het zo eens bekijk.' 'Komt niets van in,' geeft Eric kort ten antwoord. 'Met Axe als hun gijzelaar kunnen wij niets beginnen! Onderhandelen is het enige, wat wij kunnen doen. Mogelijk willen ze Axe uitwisselen tegen de drie gevangenen.' 'Die kerel met de snor schijnt een belangrijke te zijn,' fluistert Erwin. 'Ik heb dat stelletje eens goed gadegeslagen en de twee anderen behandelen hem nogal eerbiedig. Kijk!'

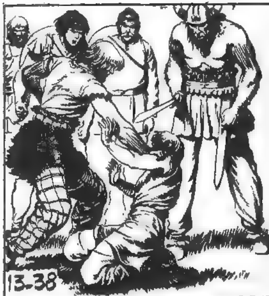
'Dan hebben we misschien toch een kans,' mompelt Eric. Even later is hij op weg met een aan een speer gebonden witte lap, waarmee hij zwaait, om de aandacht te trekken. Er verschijnen enkele gewapende krijgers op de wallen en met luide stem maakt Eric het doel van zijn komst bekend. Eén der krijgers verdwijnt, maar komt al na een korte poos terug. 'Heer Tugwal heeft in zijn goedheid uw voorstel aanvaard,' klinkt zijn stem. 'Gaat heen en wacht met de gevangenen op de vlakte, waar heer Tugwal u halverwege tegemoet zal komen. Daar zal de uitwisseling plaats vinden.' Deze bereidwilligheid overtreft Erics stoutste verwachtingen. De krijger op de wal kijkt hem na, maar de grijns van leedvermaak op zijn gezicht kan de Noorman helaas niet zien.

Hoewel de achterdochtige Svein somber voorspelt, dat Tugwal hem beslist in een of andere val wil lokken en hem bezweert niet te gaan, begeeft Eric zich toch met zijn drie gevangenen naar de afgesproken plaats op de vlakte, slechts vergezeld door een krijger. Svein Langtand blijkt zich ditmaal te vergissen, want inderdaad komt een kleine troep ruiters, met hun gevangene tussen zich in Eric tegemoet. Op enige afstand houden de krijgers van Tugwal stil. Een plotselinge onrust neemt bezit van Eric als hij ziet dat men Axe geblinddoekt heeft. De beide aanvoerders komen naar voren. 'Gelijktijdig uitwisselen,' snauwt Tugwal, nog vóór Eric kans krijgt naar de reden van de blinddoek te vragen. 'Zodra ik de hand ophef geef jij mijn mannen de vrijheid, terwijl ik hetzelfde doe met onze gevangene. Ga nu! Nee! Nog één woord! Verdwijn van mijn grondgebied voordat de zon ter kimme ligt of de maan zal jullie dood zien.' Met een ruk wendt Tugwal zijn paard. Grimmig keert ook Eric naar zijn plaats terug en zo vindt even later de uitwisseling plaats. Axes geblinddoekte gestalte schuifelt aarzelend in Erics richting. Met snelle passen voegen Erics drie gevangenen zich bij Tugwal en zijn krijgers, waar men hun boeien lossnijdt en haastig te paard stijgt. 'Gegroet, dwazen,' klinkt dan Tugwals stem, 'vermaak je met de gevangene,' en met een spottend gelach gaan de ruiters er snel vandoor. Een vlammende argwaan neemt eensklaps bezit van de Noorman. Hij springt op de gebogen, sidderende gestalte van de jonge boogschutter toe, trekt de blinddoek weg en staart in het gezicht van een volslagen onbekende...

Door het dolle heen grijpt Eric de onbekende bij de keel en schudt hem woest dooreen. De anderen zijn inmiddels snel naderbij gekomen. Het zwaard van Svein Langtand flitst uit de schede. 'Genade, dood mij niet,' gilt de man, terwijl hij in vertwijfeling op de knieën valt. 'Ik ben een slaaf, ik moest dit doen.' Eric komt weer wat tot zichzelf als hij de doodsangst ziet in de ogen van de haveloze kerel en bijtijds houdt hij Svein terug. 'Ik ben maar een slaaf, edele heer,' hijgt de man zwetend, 'wat heb je eraan mij te doden, ik kan je wellicht van nut zijn, ik...' 'Waar is onze vriend?' snijdt Eric 's mans woordenstroom af. 'In de kerker onder Tugwals huis, edele heer,' brabbelt de slaaf. 'Waarom hebben ze hem gevangen genomen? Wat zijn ze met hem van plan?' snauwt de Noorman ongeduldig. 'Ze willen hem dwingen hen alles te vertellen over de Romeinse helm, hoogedele heer.' 'Dwingen?' herhaalt Eric, terwijl hij in machteloze wanhoop de vuisten balt. 'Dat is dus... martelen.' 'De honden zouden dus zélf niet weten wat er met die helm aan de hand is,' gromt Svein achterdochtig, 'je liegt!'

Voor de tweede keer houdt Eric de Sakser terug en beveelt de rillende slaaf op te staan. Het is duidelijk dat de man niets liever wil dan de waarheid spreken. Peinzend staart de Noorman even langs hem heen. Hij huivert als hij eraan denkt wat Axe te wachten staat. 'Of wij dus iets ondernemen of niet, doden zullen zij Axe toch,' zegt hij dan grimmig. 'Welnu, dan blijven wij niet langer werkeloos. Er is één man die ons waarschijnlijk steunen wil tegen Tugwal...' 'Wie was die jonge krijger, die kort geleden door Tugwals krijgers achtervolgd werd,' zegt hij eensklaps tot de slaaf. Deze kijkt op, geschrokken. 'Mil, de zoon van Moru, de wrede Pict,' fluistert hij, 'ga daar niet heen, edele heren, geen naam is gevreesder, gehater dan die van Moru de verschrikkelijke.' 'Des te waardevoller is hij als bondgenoot,' zegt Eric afgemeten. 'Naar Moru de Pict dus!'

Nu Erics besluit vaststaat, is het zaak, zo gauw mogelijk te vertrekken, mede in verband met de terugkeer van Tugwals krijgers. Zij zijn dan ook ternauwernood in zee, of Tugwal verschijnt. Met een gevoel van teleurstelling kijken hij en zijn mannen de twee Drakkars na, die voor de wind de kleine baai uitzeilen. Van het achterdek van zijn schip slaat Eric met een enigszins spotachtige trek op zijn gezicht de figuren op de rotsen gade. Winonah staat naast hem en tuurt met een bezorgde blik naar het strand. Ook Erics ogen dwalen even langs de rotsachtige kust. Daar, in een der donkere spelonken, weet hij zijn zoon; onzichtbaar voor de krijgers daarboven. Met Svein, een krijger en de slaaf is hij achtergebleven. 'Maak je geen zorgen, Winonah,' probeert Eric haar gerust te stellen. 'Erwin heeft bewezen, wat hij waard is en zal zich wel redden!' Winonah doet er het zwijgen toe; zij is té beangst om Erwin en ook om Axe, die haar als een tweede zoon is, dan dat zij zich met een paar woorden gerust laat stellen. 'Die slaaf is een moedige kerel,' mompelt Eric hoofdschuddend, 'hij was dadelijk bereid, vrijwillig naar zijn gevangenschap terug te gaan, uit dankbaarheid dat we zijn leven hadden gespaard.' 'Laat ons hopen, dat hij iets voor Axe kan doen,' zucht Winonah. Uit de duisternis van een diepe kloof staren vier paar ogen de boten na, tot ze uit het gezicht zijn. Dan komt, heel voorzichtig, Erwin tevoorschijn. Bij het vernemen van een zwak gedreun wagen zij het, om de rotsen heen te gluren en zien de krijgers van Tugwal onverrichterzake teruggaan. 'Mooi zo,' fluistert Erwin, 'we hebben hen bij de neus gehad, mannen! En nu, vlug! Er is geen tijd te verliezen, het gaat om Axes leven.'

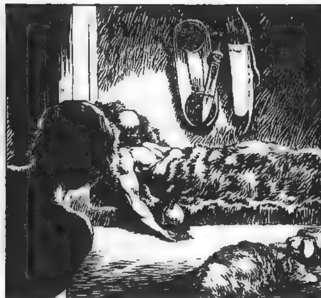

Midden in de nacht schrikt Axe, die moe en pijnlijk na zijn eerste verhoor in zijn kerker ligt, opeens wakker, doordat er iets vlak voor hem op het stro valt. Zijn ogen sperren zich wijd open; het is een Noorse dolk. Vlug begint hij zijn boeien ermee los te peuteren, maar houdt eensklaps op en luistert gespannen. 'Jij bent beneden in het huis van Tugwal,' klinkt een gedempte stem uit de richting van het tralievenster. 'In Tugwals slaapvertrek bevindt zich de helm. Wij helpen je; help jij dan ons, het zal je vergolden worden. Vrienden wachten buiten, de honden zijn ongevaarlijk. Ik heb...' Plotseling breekt de stem af. Er klinkt geschuifel van voeten. Axe staat een moment als verdwaasd. Die stem! Het leek wel een vrouwenstem.
Haastig snijdt hij zijn boeien los en vraagt zich intussen af of Erwin hier misschien de hand in heeft. De wachter in het gewelf naast de kerker ontwaakt uit zijn dutje, opgeschrikt door een verdacht geluid. 'Wat gebeurt daar?' mompelt hij slaapdronken. 'Die snuiter spookt niet veel goeds uit, zo midden in de nacht; even kijken.' Hij staat op en schuifelt, nog wat onzeker, al mopperend naar de kerker. Veel kan hij niet onderscheiden en in zijn half suffe toestand doet hij iets, wat hij zeker nooit gedaan zou hebben, als hij goed wakker was geweest. Gedachteloos opent hij de traliedeur en stapt naar binnen. Als hij de schaduw ziet, die gebogen tegen de muur staat gedrukt, is het al te laat. Hij voelt een harde vuist op zijn mond en terwijl de gil smoort in een dof gereutel, vallen Axe en zijn bewaker worstelend op de grond.

De bewaker, volkomen overrompeld in zijn doezelige toestand, is niet tegen Axe opgewassen en het gevecht is spoedig beslist. Verlamd van schrik voelt hij het koude lemmet tegen zijn keel en de dreigende stem van zijn voormalige gevangene snauwt hem toe: 'Waar is Tugwals slaapvertrek, zeg op, gauw wat, of...' Sidderend geeft de man aanwijzingen, waarop Axe hem stevig bindt, een prop in de mond doet en een doek voor het gezicht. Vervolgens sluit de jonge boogschutter zorgvuldig de kerker en breekt de sleutel in het slot af. Snel en zonder veel gerucht heeft hij dit karweitje opgeknapt en even snel gaat hij de donkere gang in. Even aarzelt hij, de weg naar de vrijheid ligt voor hem. Zal hij zich dan opnieuw aan gevaren blootstellen voor een helm, met de kans, dat hij alles weer verspeelt? Maar zijn onbekende helpers vertrouwen op hem, dus gaat hij, de aanwijzingen van de bewaker volgend, naar boven. Alles is stil. Vlug sluipt Axe door de duisternis en beklimt een steile trap. Inderdaad vindt hij de deur van Tugwals kamer en deze blijkt niet gesloten te zijn. Voorzichtig duwt Axe ertegen, maar houdt dan de adem in; de deur geeft een zacht krakend geluid. Roerloos blijft hij staan. Niets beweegt, slechts een rustige, gelijkmatige ademhaling dringt tot hem door. Hij gluurt naar binnen, om zich op hetzelfde moment weer schielijk terug te trekken. Een paar reusachtige honden liggen als wachters in het vertrek. Dan schiet het hem te binnen, wat de geheimzinnige stem zei: 'De honden zijn ongevaarlijk.' Hij moet daarop maar vertrouwen en kordaat stapt hij de kamer in. Tot zijn geruststelling zijn de honden in diepe slaap, waarvoor vermoedelijk zijn helpers wel aansprakelijk zullen zijn. Daar ligt de helm, vlak naast Tugwals hand! Voetje voor voetje sluipt Axe naderbij. Hij strekt zijn hand al uit, om de helm te grijpen, als op dit moment Tugwal onrustig in zijn slaap beweegt. Hij mompelt iets en opent de ogen...

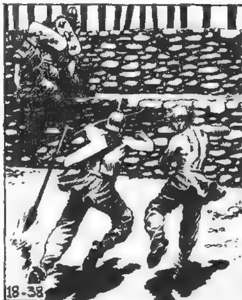

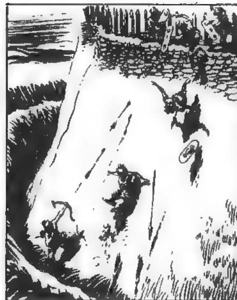

Axe schrikt zeker niet minder dan Tugwal, wiens ogen zich wijd opensperren, als hij de dolk in Axes hand ziet. Maar de gedachte een man op zijn legerstede lafhartig te vermoorden, komt zelfs niet bij de jonge Noor op. Met een klinkende vuistslag zendt hij de wrede koning voorlopig naar het land der dromen terug. Een snelle blik achterom overtuigt hem, dat de honden onder dit alles rustig hebben doorgeslapen. Dat is de tweede vanavond, denkt Axe met grimmige spot, als hij Tugwal stevig vastbindt. Dan pakt hij de helm en grist haastig een boog met bijbehorende pijlen van de muur. Een gerucht achter hem doet hem verstarren. Een der honden, een kolossaal grijs beest, geeuwt landerig en rekt zich wat uit. Hij heft de kop... maar dan ziet Axe opgelucht, hoe het dier met een plof weer in elkaar zakt. Met knikkende knieën glipt de boogschutter langs de honden naar een oude vensternis, om langs de kortste weg naar buiten te komen. Hij gluurt naar buiten en berekent ongeveer de hoogte, waarna hij de helm opzet – verreweg de gemakkelijkste manier om het ding te vervoeren – en zich behoedzaam naar buiten laat glijden. Met een zachte plof belandt hij tussen het vuil en de mest. Nog heeft hij geen tijd gehad om de omgeving goed in zich op te nemen, als hij eensklaps een verward rumoer hoort. Snelle voetstappen komen zijn richting uit en Axe heft zijn boog, vastbesloten zijn leven duur te verkopen. Twee figuren verschijnen om de hoek van Tugwals huis; dan klinkt een snerpende gil en één van hen zakt in elkaar. 'Naar de wallen! Vlug,' schreeuwt de ander hem schor van angst toe...

Nu verschijnen er ook krijgers en Axe aarzelt niet lang, maar schiet, om hiermee de vluchteling, die ongetwijfeld tot zijn geheimzinnige helpers behoort, te dekken. Samen rennen ze er vandoor, en al schietend onder het lopen, herkent Axe het gezicht van de man. Het is de slaaf, die Tugwal in zijn plaats uitwisselde. 'Wie was je makker?' hijgt Axe. 'Is hij dood?' 'Ik weet het niet,' is het antwoord; 'het was een meisje, een der slavinnen. Pas op!' Speren suizen achter hen aan. Ze zijn de wallen genaderd en de wachters op de muren snellen toe, gealarmeerd door het rumoer. Met zijn miraculeuze schietvaardigheid legt Axe ze een voor een neer en springt op de trans, waar hij de achtervolgers op een afstand weet te houden. Verder gaat het... over de wallen in de greppel, waar twee krijgers hem, getroffen door zijn pijlen, onvrijwillig volgen. Axe met de veelomstreden helm op het hoofd. 'Je vrienden wachten aan de woudrand,' hijgt de slaaf, 'snel!' Terwijl ze voortrennen en de slaaf een triomfantelijke lach laat horen, hamert steeds de gedachte in Axes hoofd: Wie was het geheimzinnige meisje, dat naar alle waarschijnlijkheid haar leven offerde, om deze ontsnapping mogelijk te maken?

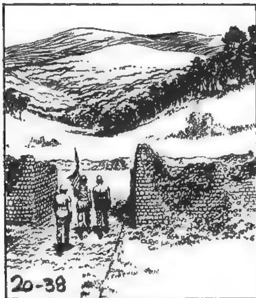

Inmiddels heeft Eric zonder veel moeite de kleine verborgen inham kunnen vinden, die de slaaf hem heeft beschreven. Bij het eerste ochtendgloren gaan de twee Drakkars daar voor anker. Had Eric slechts kunnen weten, dat tezelfder tijd Axe al uit zijn kerker was ontsnapt, dan zou hem heel wat angst en narigheid zijn bespaard. De vrouwen, Cendrach, Hrulf, Pum Pum en de hond blijven met enkele krijgers op de schepen.

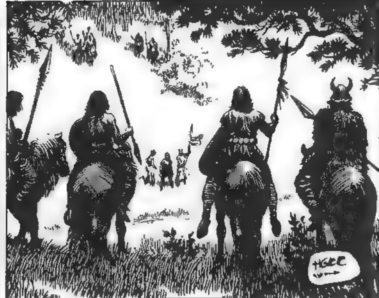
De rest van de mannen wordt zo snel mogelijk met de roeiboten aan land gebracht. Dan gaat de troep in vlug tempo op weg naar Moru's grondgebied. Het beeld, dat de slaaf van de Pictenhoofdman heeft geschetst is niet erg aanlokkelijk, maar de Noorman laat zich daardoor niet afschrikken. Het gaat om Axes leven en tenslotte heeft hij de gouden keten van Moru's zoon als vredespand. Volgens aanwijzingen van de slaaf moeten zij uitzien naar een stenen cirkel op een heuvel en als zij op de bewuste plaats zijn aangekomen, weten zij, dat ze nabij de grens van Pictland zijn. Nadat Eric met Halfra heeft afgesproken, dadelijk bericht te zullen zenden, zodra ze heelhuids tot Moru zijn doorgedrongen, gaat hij met slechts twee krijgers verder. Hun enig wapen is de speer, waaraan zij de witte vlag hebben gebonden.

Als ze na verloop van twee dagen niet terug zijn, zal Halfra met de krijgers volgen. Bezorgd nagekeken door Halfra en zijn mannen, gaat Eric met zijn krijgers op weg, in noordelijke richting... naar het gebied der woeste Picten. Zij lopen, totdat zij van een heuvel een weg zien, die kaarsrecht door het landschap snijdt. 'De oude Romeinse heirbaan,' zegt de Noorman, 'we zijn dus in de goede richting.' Haastig spoeden zij zich naar de weg en beginnen deze te volgen, onbewust van de scherpe, flonkerende ogen, die hen al geruime tijd vanaf een hoogte gadeslaan.

Eric en zijn twee krijgers volgen de vervallen, overwoekerde Romeinenweg, welke als een strakgetrokken lint naar het noorden voert. Ze moeten nu al diep in het land der Picten zijn doorgedrongen, maar hebben nog geen teken van leven bespeurd. De weg eindigt bij de ruïne van een Romeins fort, dat eertijds de toegang tot de vallei bewaakte. Zij volgen hun weg door de vallei langs een smal waterloopje. Nog steeds hebben ze geen levende ziel gezien en de stille wouden aan weerszijden op de hellingen beginnen drukkend op de mannen te werken. Ze voelen zich niet op hun gemak en spieden onder het voortgaan steeds omzichtig rond. Ook Eric kan het onbehaaglijke gevoel niet van zich afzetten, dat ze worden beloerd. Tot er eensklaps voor hen uit een gestalte oprijst van achter een rotsblok. De man beweegt enige malen zijn speer op en neer en als uit de grond gestampt komen ruiters van alle kanten tussen het geboomte op de helling tevoorschijn. Van links, van rechts, voor en achter komen zij en rijden in een dreigende stilte op de drie ingesloten Noren toe.

Onder de ogen van de nieuwsgierig samengestroomde bewoners van de buiten de wallen liggende armelijke hutten worden Eric en zijn twee metgezellen de burcht binnengeleid. Een van hun begeleiders wijst spottend op enkele broodmagere mannen met geketende voeten, die water sjouwen. 'Kijk, vreemdeling, zo brengen de meeste bezoekers van Moru hun tijd door.' De anderen grinniken vol leedvermaak en Eric zwijgt verbolgen. Ze worden in een klein vertrek gebracht en een wacht plaatst zich voor de deur. De tijd verstrijkt. Niemand verschijnt en Eric wordt woedender, naarmate het langer duurt. Eindelijk komt er een krijger, om alleen Eric te halen. De anderen moeten achterblijven. De Noorman is ziedend en wordt nog woester, als hij even later tegenover de gevreesde Pictenhoofdman staat, want zelden zag hij een gemener, kwaadaardiger, afstotender kerel. 'Wat zijn dat voor manieren?' snauwt Eric. 'Wij komen hier, in goed vertrouwen, als vrienden met een bericht van Mil, je zoon. Doet men zo met zijn vrienden in het land van Moru? Dan betreur ik het lot van je vijanden! Laat ons nu snel ter zake komen, want de tijd dringt.' Met een scherpe blik neemt Eric het afstotende gezicht voor hem op. De kerel grijnst en zijn sterke gele tanden blikkeren als die van een roofdier. 'Bovendien,' gaat de Noorman voort, 'is het in je eigen belang, spoed te maken, want mijn krijgers hebben opdracht, na het verstrijken van een zekere termijn, de burcht aan te vallen. Ik moet dus tijdig terug zijn.' Weer grijnst Moru zijn sinistere lach. 'Ik heb je de terugweg bespaard,' klinkt zijn nasale stem spottend: 'Hoewel je vrienden niet zo verlangend waren als jij, om mij te spreken, toeven ook zij op Moru's burcht.' Hij staat langzaam op, wenkt Eric, mee te gaan naar een smalle vensternis en wijst naar buiten. Geschrokken deinst Eric een stap achteruit. Daar staan al zijn krijgers, ontwapend en omringd door de mannen van Moru...

Uit alle macht zwaait de krijger met de witte vlag, maar de Picten geven niet de indruk, dat ze zich daar veel van aan zullen trekken. Dan treedt Eric naar voren en heft de gouden keten omhoog. 'Vrede,' zegt hij met rustige stem. 'Zie de gouden keten, welke is van Mil, zoon van Moru. Breng ons voor de grote Moru, opdat we hem de woorden zeggen, die zijn zoon tot ons sprak.' Ook dit maakt niet veel indruk. Een der ruiters komt op Eric toe en rukt hem eensklaps de gouden keten uit de hand. 'Jij wilt dus spreken met Moru, zoon van Mach?' vraagt hij met een spottende klank in zijn donker dreigende stem. 'Zijn jullie dan dwaas, vreemdelingen?' Een grimmige lach ontbloot zijn tanden, die hagelwit afsteken tegen zijn donkere, beschilderde gezicht. Dan haalt hij de schouders op. 'Het zij zo.' Hier en daar grijnst een der ruiters een vreemde, onrustbarende lach. Ze kijken elkaar eens aan en nemen de drie Noren tussen hen in. Het zijn pezige, gespierde kerels, donker van uiterlijk met grillige beschilderingen op hun gezicht. Ze zitten op hun kleine, krachtige paardjes, alsof ze ermee vergroeid zijn. Onder diep stilzwijgen gaat de tocht verder door de zich verbredende vallei, totdat ze een vruchtbare vlakte bereiken. Hoog op een rots verheft zich een stenen bouwwerk en een der ruiters snelt vooruit, om hun komst te melden. De overigen beginnen met elkaar te smoezen. Onwillekeurig sluiten de drie Noren zich wat dichter aaneen, terwijl Eric zich enigszins ongerust begint af te vragen, hoe ze daarbinnen zullen worden ontvangen. De loerende blikken van hun begeleiders voorspellen niet veel goeds.

'Je ziet, dat Moru de tijd, die je hier hebt moeten wachten, goed heeft besteed,' zegt de Pict hatelijk. 'Bovendien was het niet zo moeilijk, hen hierheen te krijgen, die dikke praatjesmaker liep dadelijk in de val.' Eric perst de lippen opeen en zou het liefst de grijnzende duivel naast hem naar de keel vliegen. 'Nu dus deze beletselen zijn opgeheven, kan er rustig gepraat worden,' vervolgt Moru. Ze bevinden zich in een grote, ronde ruimte, klaarblijkelijk Moru's 'troonzaal', hoewel de armelijke inrichting amper die naam waardig is. De Noorman is razend, maar weet zich te beheersen; hij kan toch op het ogenblik niets beginnen en moet bovendien om Axe denken. Hij deelt in korte woorden het doel van zijn komst mee. De Pict lijkt niet erg onder de indruk van de dood van zijn zoon. Met des te meer belangstelling luistert hij naar Eric, als de helm ter sprake komt. Hij knijpt zijn varkensoogjes toe en loert met duidelijk stijgende achterdocht naar Erics gezicht. Als deze zwijgt, sist hij kwaadaardig: 'Je denkt zeker, dat ik dwaas ben, hond van een noorderling! Meen je, dat ik een woord van je verhalen geloof? Dat Moru, zoon van Mach, zich uit zijn vesting zal laten lokken, om zich door de huurlingen van de vervloekte Tugwal te laten vermoorden? Die adders onderschatten Moru, de Pict! Maar zij zullen het weten en jij ook!' Er komt een listige blik in zijn ogen en triomfantelijk bijt hij Eric toe: 'Je mannen zijn in mijn macht. Ik geef je zoveel dagen als er vingers zijn aan één hand. Ga en breng mij de Romeinse helm binnen deze tijd, of anders heb jij je mannen zo juist voor het laatst gezien.'

Er zit voor Eric niets anders op dan de opdracht uit te voeren. Hij stemt echter niet zonder meer toe, maar bedingt het meekrijgen van wapens, paarden en vertrouwde mannen uit zijn eigen troep, waarbij hij aan Halfra denkt. Wel wil Moru hem, hoewel na enige aarzeling, de twee krijgers, met wie Eric is gekomen, meegeven. Voor iedere man stelt hij – eigenlijk nog tot Erics verbazing – een pony, benevens een speer en schild beschikbaar, maar dat is alles, waartoe hij is te bewegen. Daar hij over zee gekomen is, laat Eric zich eerst grondig uitleggen welke richting hij moet nemen. Vervolgens gaat hij met de beide krijgers op weg. Ongeveer op dezelfde plaats, waar ze op de heenweg de heirbaan hebben betreden, buigt een der mannen af, om Winonah van alles op de hoogte te brengen en met het dringende verzoek van Eric niets te ondernemen. Eric volgt met de ander de heirbaan, tot deze een bocht naar links maakt. Hier zetten ze hun weg dwars door de heuvels voort. Uitermate voorzichtig gaan ze verder, want ze naderen Tugwals grondgebied. Onder het rijden pijnigt Eric zich vergeefs de hersens met de vraag, hoe de helm machtig te worden. Hoewel zich niets verontrustends voordoet, blijven zij op hun hoede, vooral wanneer ze een laagvlakte naderen. Omzichtig verlaten zij het bos, maar op hetzelfde ogenblik houdt Eric met een ruk zijn paardje in. 'Terug, snel,' sist hij zijn metgezel toe. Zij zijn in het volle gezicht van een troep ruiters, die in hun richting door de vlakte rijden.

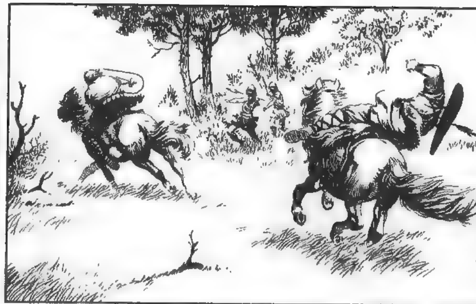
Bijna gelijktijdig wenden de twee mannen hun paarden en duiken weg achter het geboomte. De ruiters in de vlakte zijn in draf overgegaan, maar voor zover Eric kan beoordelen wijst niets er op, dat ze hen hebben gezien. Toch rijden de twee nog een eindweegs terug en verbergen zich in het woud. De ruiters vertonen zich niet. 'Hm, we hebben zeker eens voor eenmaal geluk gehad,' mompelt Eric, 'maar het was door het oog van een naald, ze hadden ons best kunnen zien! We zullen voor alle zekerheid nog even afwachten, maar ik geloof, dat er we dan straks wel veilig tussen uit kunnen.'

Tezelfder tijd sluipt een troep zwaarbewapende krijgers omzichtig naderbij.

'Zijn de mannen goed opgesteld?' gromt de aanvoerder der ruiters. 'Mooi, dan wachten we dus. Ze moeten hier ergens dicht in de buurt zitten.

Als ze de kust veilig wanen, komen ze wel tevoorschijn en dan zullen we hen hartelijk ontvangen.'

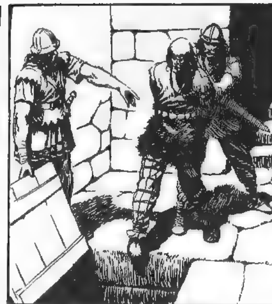

Voorzichtig komen Eric en zijn krijgers tevoorschijn, blij dat ze het er goed hebben afgebracht. Plotseling horen zij achter zich het kraken van takken en zich vliegensvlug omdraaiend ziet Eric een aantal gewapende mannen op zich afkomen. Nog heeft de Noorman tijd snel zijn makker opzij te trekken als een speer rakelings langs hem heen suist. In een tel zijn beide Noren bij hun paardjes, die merkwaardig rustig zijn blijven staan en gaan er spoorslags vandoor. Speren en pijlen vliegen achter hen aan en van overal duiken ineens krijgers op. Wij zijn ingesloten, denkt Eric grimmig, we komen er nooit door. Toch besluit hij verbeten het niet op te geven. 'Naar links,' roept hij, maar zijn metgezel hoort het niet meer. Door een pijl getroffen zakt hij van zijn paard. Eric die niets van dit voorval heeft gemerkt rent door maar ziet dan voor zich uit wederom krijgers, met geheven speren opspringen. Wanhopig geeft hij zijn paard een scherpe zwenking naar links. Dit wordt hem noodlottig want het paardje dat gewend is in dergelijke omstandigheden zijn eigen weg te zoeken verliest door deze plotselinge beweging zijn zekerheid. Met een der hoeven raakt het dier verward in half onder het gras verborgen dode takken en struikelt voorover. In een grote boog schiet Eric over de hals van zijn rijdier en belandt met een harde smak op de grond.

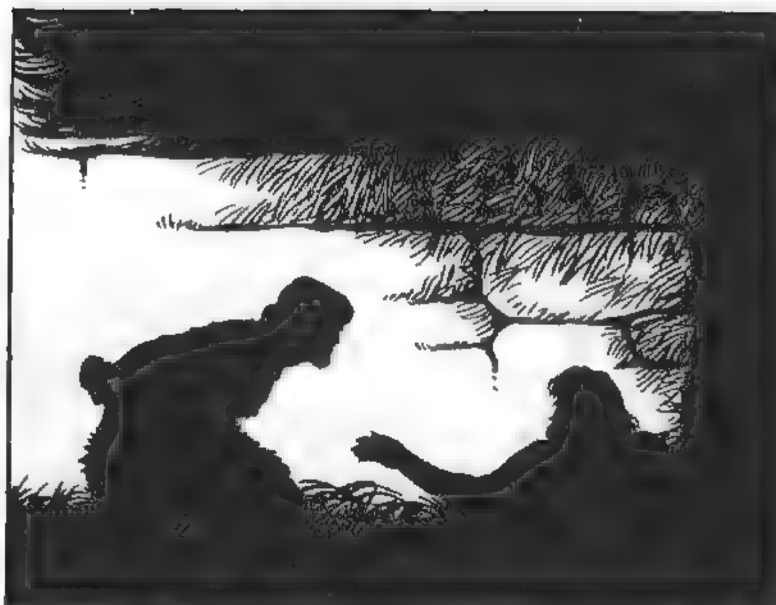

Voordat Eric zijn positieven weer wat bij elkaar heeft, is hij al omsingeld door krijgers. Hij wil nog overeind springen, maar de aanvoerder drukt hem terug met zijn speer. 'Komaan,' grijnst de man, 'ik geloof, dat we daar een goede vangst hebben gedaan! Als ik me niet vergis ben jij de hoofdman van die bende zeeschuimers. Ik zou je kunnen doden, maar het lijkt me beter, je eerst eens aan de tand te voelen.' Dan stijgen allen weer te paard, waarbij op een kort bevel van de hoofdman het grootste deel van de troep er spoorslags vandoor gaat. Een paar krijgers komen naar voren en Erics handen worden op de rug gebonden, waarop de Noorman te voet tussen twee ruiters moet lopen. Erics paardje is in geen velden of wegen meer te bekennen. Zo komen ze tenslotte op Tugwals burcht aan. Op een niet al te zachtzinnige manier wordt Eric naar binnen gesleurd, een lange trap af. Hij ziet, dat ze hem voorbij een soort kerker slepen tot bij een luik in de grond. Met een voldane grijns opent de hoofdman het luik. 'Hier zit je goed opgeborgen. Vooruit, spring,' commandeert hij. De Noorman kijkt in het donkere gat beneden hem en doet onwillekeurig een stap terug. Dan krijgt hij eensklaps een harde duw in zijn rug en tuimelt voorover in de duistere diepte. Nog heeft hij de tegenwoordigheid van geest, zich in zijn val zodanig om te wenden, dat hij schuin op zijn schouder terecht komt. Hij voelt, hoe hij in een muf ruikende hoop stro belandt, terwijl boven hem het luik met een harde knal dichtslaat.

Als Eric wat is bijgekomen kijkt hij eens rond, maar het is aardedonker om hem heen. Alleen van boven uit de trechtervormige opening, waardoor hij naar beneden is gegooid, komt een zwakke lichtschijn. Ik moet eerst mijn handen zien vrij te krijgen, is zijn eerste gedachte en meteen begint hij de stevig geknoopte koorden tegen de muur te schuren, hoewel hem dit danig pijn berokkent. Ze zullen me toch wel doden, denkt hij, maar dan zullen ze er eerst van lusten! Terwijl hij even uitrust, hoort hij ineens een vreemd geluid, dat uit een hoek van het hol schijnt te komen. Het is een hees hijgen en ademloos luistert de Noorman... misschien een dier, denkt hij. Doodstil wacht hij af en hoort dan een fluisterende stem: 'Is daar iemand?' Nogmaals komt de stem uit de duistere hoek, zwak en trillend: 'Wie is daar?' Met een schok dringt het tot Eric door, dat het een vrouwenstem is. Ogenblikkelijk schuift hij door het vieze stinkende stro naar de hoek, vanwaar de stem kwam. Een hand strekt zich uit en even later onderscheidt Eric in het schemerig duister het bleke, smalle gezicht van een meisje. 'Wie ben je en hoe kom je hier?' vraagt hij eveneens fluisterend. 'Ben je gewond?' 'Ze schoten me neer, toen we vluchtten,' antwoordt ze, ze ademt moeilijk. 'Ik geloof wel, dat de jonge krijger en de slaaf met de helm zijn ontkomen.' 'De helm?' vraagt Eric, die nu begint te vermoeden, dat die jonge krijger niemand anders is dan Axe. 'De Romeinse helm? Maar heb jij daar dan óók al mee te maken?' 'Ik ben Orisia, dochter van Pertasus, de Romeinse Centurio,' fluistert het meisje. 'De helm was van mijn vader.'

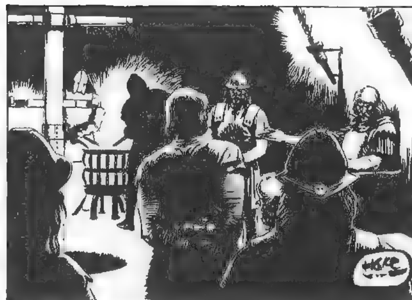

Het meisje zwijgt even en kijkt Eric met een onderzoekende blik aan. 'Je bent een vriend van de jonge krijger, die ik hielp ontvluchten?' vraagt ze dan. Eric knikt instemmend. Ofschoon het hem oplucht te weten, dat Axe ontkomen is, ziet het er somber uit. Niet alleen voor hemzelf, maar ook voor de mannen, die nu aan Moru's genade zijn overgeleverd. 'Wat is er toch met die vermaledijde helm?' vraagt Eric. Orisia gaat hier echter niet op in. 'Draai je om,' zegt zij, 'ik zal je handen losmaken.' Met enige moeite slaagt zij er in. Eric, die begrijpt, dat ze over de helm niets wil loslaten, zwijgt er verder over. 'Laten ze je hier zo maar aan je lot over?' vraagt hij het meisje. 'Ik ben een hele tijd buiten kennis geweest. Er staat daar een kruik, water.' Verontwaardigd balt Eric de vuisten. 'De schurken!' barst hij uit. 'Als ik hier nog uit kom, zal ik het ze inwrijven!' Orisia glimlacht mat. 'Je vertrouwen is bewonderenswaardig,' zucht ze, 'maar denk niet, dat we hier ooit nog levend uit komen. De barbaren zullen ons hier laten verhongeren als ze eenmaal weten, wat ze van ons weten willen.' 'Maar ik weet immers niets!' roept Eric uit. 'Dat begrijp ik,' knikt de Romeinse. 'De enige, die het geheim van de helm kent, ben ik en... wellicht Moru, want de Picten hebben mijn vader doodgemarteld, om achter het geheim te komen. Ik heb mij hier weten in te dringen, om te proberen de helm te bemachtigen, maar als slavin werd ik nooit in het hoofdgebouw toegelaten. Ach, kon ik je alles vertellen. Maar mijn mond is door een belofte aan mijn vader verzegeld.' Het meisje steunt zachtjes. Op haar kleed is een donkere bloedvlek zichtbaar. 'Als ik er in was geslaagd met je vriend te ontkomen, zou ik hem rijkelijk beloond hebben. Maar het mocht niet zo zijn.' Zo goed hij kan poogt Eric haar wat op te beuren en moed in te spreken. 'Je bent een goed mens,' fluistert ze dankbaar. 'Mijn vader zou je zeker zijn vertrouwen geschonken hebben, als hij je gekend had.' Op dit moment horen zij het luik boven hen krakend opengaan. Een dik touw wordt neergelaten. Eric sluipt naderbij. Als er een naar beneden komt, zal hij ervan lusten. 'Hé daar,' buldert een barse stem. 'Die vrouw zal je handen wel losgemaakt hebben, denk ik, kom naar boven!' De Noorman verroert zich niet. Het blijft even stil. 'We tellen tot vijf,' snauwt de stem. 'Kom je niet, dan zetten we de hele boel onder water.'

'Twee, drie, vier...' klinkt het van boven uit het gat en met een binnensmondse verwensing begint de Noorman te klimmen. Achter hem hoort hij Orisia iets roepen, maar hij kan het niet meer verstaan. Als Eric met zijn hoofd uit het gat tevoorschijn komt, is het eerste wat hij ziet dreigende speerpunten, die van alle kanten op hem zijn gericht. Met een snelle blik heeft de Noorman de toestand overzien, er is hem geen enkele kans gelaten! Hij wordt gegrepen en opnieuw geboeid, terwijl een duw in zijn rug hem beduidt, te gaan lopen. Nog steeds bevinden zij zich in de onderaardse gewelven van de burcht. Koortsachtig werkt Erics brein, terwijl hij rondspiedt naar een of andere mogelijkheid, zijn bewaker een hak te zetten. Maar tevergeefs. Hij kan niets beginnen, ingesloten door die troep zwaar bewapende kerels. Hij wordt in een grote ruimte gebracht, waar allerlei vreemdsoortige toestellen staan opgesteld. Op een verhoging zit Tugwal, die breeduit begint te grijnzen, zodra hij de Noorman gewaar wordt. 'Ha, daar hebben we onze vriend,' schampert hij. 'Kom nader en kijk maar eens goed rond, het is de moeite waard en bespaart je misschien veel – eh – last! Ha, ha, ha! Komaan, vertel maar eens vlug... WAT is het geheim van de Romeinse helm?' Hij buigt zich enigszins voorover en de grijns is nu geheel van zijn afstotende gezicht verdwenen. Zijn ogen priemen stekend en kwaadaardig in die van Eric, als hij voortgaat: 'In je eigen belang raad ik je, er heel gauw mee voor de dag te komen, want als je het niet doet heb ik hier de middelen om te maken, dat je er om smeekt, het te mogen vertellen.'

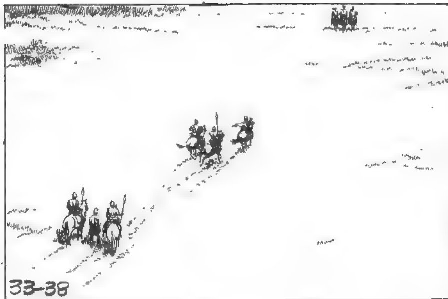

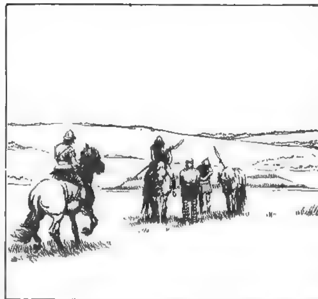
Eric is zich volkomen bewust van het feit, dat hij geheel in de macht van Tugwal en zijn knechten is. Er is niets waarmee hij de despoot schaakmat kan zetten. Met een snijdende stem vraagt Tugwal: 'Ken je de vrouw beneden?' 'Nee,' geeft Eric kortaf terug en voegt er hatelijk aan toe: 'Het is jammer dat ik hier niet meer levend uit zal komen, want dan kon ik, al was het alleen maar voor wat je dat arme meisje hebt gedaan, je er eens ongenadig van langs geven!' Tugwal heeft zichtbaar moeite, zich in bedwang te houden en geeft een teken aan een paar beulsknechten. Deze grijpen Eric en binden hem aan een eigenaardig gevormde paal vast. 'Voor de laatste maal,' snauwt Tugwal dreigend, 'wat is het geheim van de helm?' Er komt een vreemde roekeloosheid over de Noorman. Als ik dan toch gemarteld word, denkt hij, en het einde de dood is, zal ik er het mijne nog van hebben en deze ellendige kerel dwars zitten tot mijn laatste ademtocht. Hij lacht Tugwal in zijn gezicht uit en zegt temend: 'Ik weet er alles van, alles wat jij zo graag wilt weten, maar ik zal wel wijzer zijn, het jou aan je neus te hangen.' Rood van drift springt Tugwal op en schreeuwt, machteloos van woede: 'Dat wil ik dan weleens zien!' 'Ja,' knikt Eric, 'je ziet maar, hoor. Maar, weet je, ik ben dol op geheimen... om ze te bewaren!' Snakkend naar adem valt Tugwal in zijn zetel terug. Hijgend stottert hij: 'De, de ijzers, vooruit!' Met een uiterst vriendelijke blik staat Eric hem aan te staren en de man maakt in zijn razernij een beweging, alsof hij Eric aan wil vliegen. Op dit moment komt een krijger haastig binnen en fluistert Tugwal iets in de oren. Deze steekt zijn hand op en de kerels, die al bezig waren, de ijzers uit het vuur te halen, staken hun bezigheid. De deur gaat open en gesteund door twee krijgers – die kennelijk beschaamd zijn over hun taak en medelijden hebben met hun gevangene – strompelt Orisia naar binnen. Haar blik valt op Eric, die nog aan de paal gebonden staat. Betekenisvol kijkt ze hem aan, als ze naar voren treedt. Tugwal wenkt driftig met zijn hand. 'Breng haar hiernaast,' beveelt hij, maar het meisje is hem voor. Terwijl haar blik die van de Noorman vasthoudt, stoot ze haastig uit: 'Het geheim van de helm zit in het vizier.'

Nauwelijks heeft Orisia deze woorden gesproken of zij zakt met een zucht ineen. Als levenloos hangt ze tussen de twee krijgers die haar ondersteunen. Tugwal komt op haar af en schudt haar hardhandig heen en weer. 'Hé, wordt eens wakker,' brult hij, 'het geheim, wat is het geheim?' Dit wordt blijkbaar de twee krijgers toch te erg en de één zegt met een stem waarin duidelijk misprijzen is waar te nemen: 'Ze is flauwgevallen, heer.' Argwanend bekijkt de wrede heerser het meisje en tilt haar hoofd wat omhoog. Dit overtuigt hem blijkbaar en met een verwensing, beveelt hij de krijgers haar naar een nevenvertrek te brengen en goed te blijven bewaken. Dan richt hij zich weer tot de Noorman. 'Spreekt ze de waarheid?' snauwt hij Eric toe. 'Dat zal wel,' zegt deze lijzig, wat hem een klap van Tugwal in zijn gezicht bezorgt. Eric knippert zelfs niet met de oogleden en als Tugwal zich nogmaals tot hem wendt met de vraag: 'Wat is het geheim waar zij het over had?' antwoordt hij onverdroten: 'Dat kom je van mij niet te weten.' Erics houding maakt blijkbaar indruk op de krijgers, die er omheen staan en Tugwal keert zich loerend af. Met ingehouden woede dreigt hij: 'Wacht maar tot we hem hebben, dan kom ik er wel achter.' 'Ja,' zegt de Noorman koeltjes, 'maar je hébt hem nog niet.' Hoewel zijn eigen toestand er nog niets op verbeterd is stelt het Eric gerust te weten, dat de helm nu in het bezit van zijn mannen is. De bij Moru achtergebleven krijgers zullen nu zeker bevrijd worden. Als om deze gedachte te logenstraffen verschijnt er wederom een krijger. Tot Erics grote ontsteltenis roept de man: 'Er staan een paar van die zeeschuimers voor de deur, ze willen met ons onderhandelen... over de helm...'

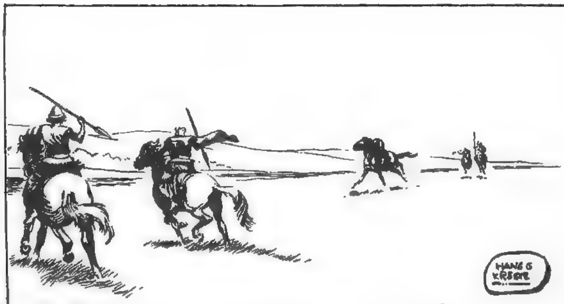

Bij het vernemen van dit nieuws laat Tugwal – die voor het bezit van de helm alles over heeft – er geen gras over groeien. Het blijkt echter dat de onderhandelaars niet zo gemakkelijk zijn in hun voorwaarden. Op alles bedacht eisen zij dat Tugwal bij het onderhoud ten hoogste vier krijgers meeneemt en met de gevangene naar een open plek ver buiten de burcht komt. 'Wacht maar,' zegt Tugwal met een hatelijke grijns tot Eric, 'ik zal wel zorgen dat je niet lang plezier van je vrijheid hebt.' Buiten de burcht gekomen ziet de Noorman heel in de verte drie mannen te paard en hij heeft niet veel moeite daarin Erwin, Svein en Axe te herkennen. Terwijl hij zich verwonderd afvraagt hoe zij aan die paarden zijn gekomen, rijdt Tugwal met twee krijgers naar de onderhandelaars. Deze hebben namelijk ook verlangd dat er van zijn kant niet meer mannen bij de bespreking zijn dan zij zelf meebrengen. Even later ziet Eric dat een van de onderhandelaars verdwijnt, dan komt ook een der twee mannen van Tugwal en maakt Erics handen los. Intussen is de derde onderhandelaar weer in de verte zichtbaar geworden. En Erics eerste gedachte is: die komt met de helm! Hoewel hij uiterlijk onbewogen alles gadeslaat werken zijn hersens koortsachtig en zoekt hij wanhopig naar uitkomst. Die helm mag niet in Tugwals handen vallen, hamert het hem in zijn hoofd, want dan zijn mijn mannen bij Moru verloren. Als ik proberen wil iets te ondernemen, dan gauw, voordat hij bij Tugwal is... De Noorman begint iets sneller te lopen en wijkt onopvallend wat naar links af. Een snelle blik schuin over de schouders overtuigt hem, dat hij inmiddels buiten bereik van de speren der achtergebleven krijgers is gekomen. De onderhandelaar aan de overkant haast zich niet, er voor zorgdragend gelijke tred te houden met Eric. Deze heeft in de naderende figuur zijn zoon Erwin herkend en bewondert het overleg, waarmee de jonge prins te werk gaat. Hij schuifelt nog wat meer naar links en vertraagt zijn pas, dan draait hij zich bliksemsnel om en springt toe...

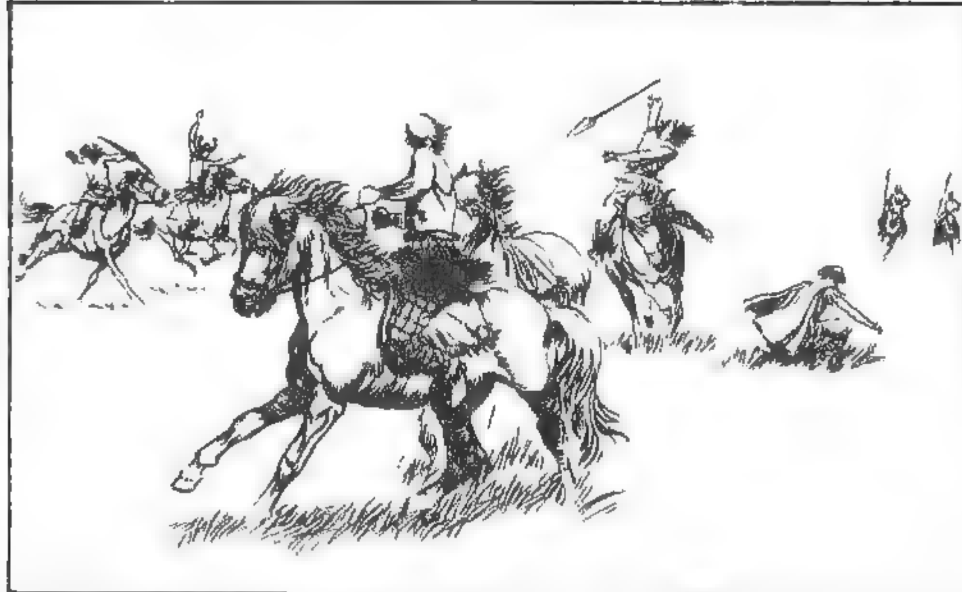

De krijger is volkomen overrompeld en slaakt een schreeuw van schrik. Hij tracht nog zijn speer te werpen, maar het hoofd van zijn paard zit hem daarbij in de weg. Voor hij in staat is iets te beginnen, werpt Eric hem van zijn ros en springt er in één machtige zet zelf op. Het scheelt niet veel of hij was er aan de andere kant weer afgevallen door zijn vaart. Bovendien is het paard geschrokken en begint te steigeren zodat de Noorman de grootste moeite heeft, in het zadel te blijven. Terwijl de krijger woedend overeind krabbelt, grijpt Eric zich stevig vast in de manen, zet zijn hielen in de flank van zijn rijdier en schiet vooruit. Dit voorval is bij zijn Noorse makkers niet onopgemerkt gebleven. In vliegende galop komt Eric op Erwin toe en brult: 'TERUG naar de bosrand.'

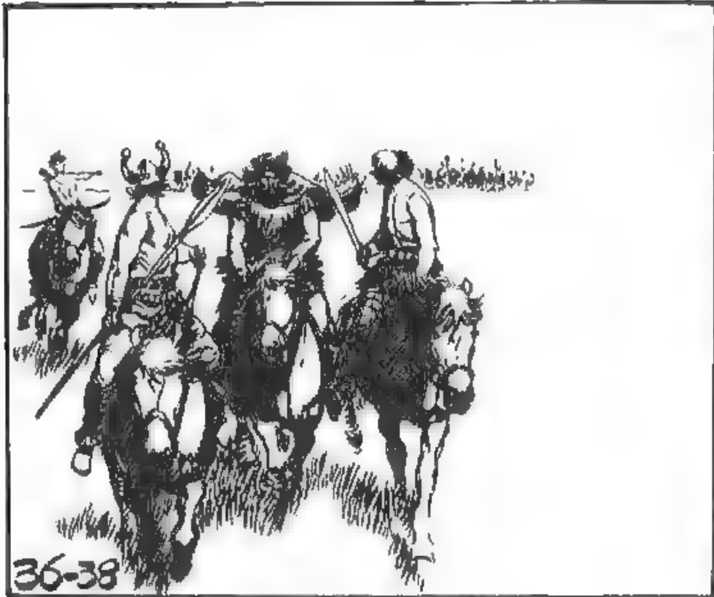
De afstand is echter te groot en waarschijnlijk horen ze hem niet eens, maar zijn gebaren zijn sprekend genoeg. Zonder op of omzien, hangend over de nek van zijn paard, rent Eric door en ziet nog in een flits, hoe Sveins paard steigert. Achter hem klinkt een hevig geschreeuw en omkijkend wordt hij twee krijgers gewaar, die met gevelde speren op hem afstormen. Voort raast hij en hij merkt als hij even opziet, dat zijn makkers er eveneens vandoor gaan. Tegelijkertijd tracht Tugwal met de andere krijger hem de weg te versperren. Eric laat zijn paard zwenken, maar Tugwal draait met hem mee om hem wéér de pas af te snijden. Hij voelt, dat dit spelletje niet lang meer kan duren en dan komt er ineens een uiterst gewaagd plan bij hem op...

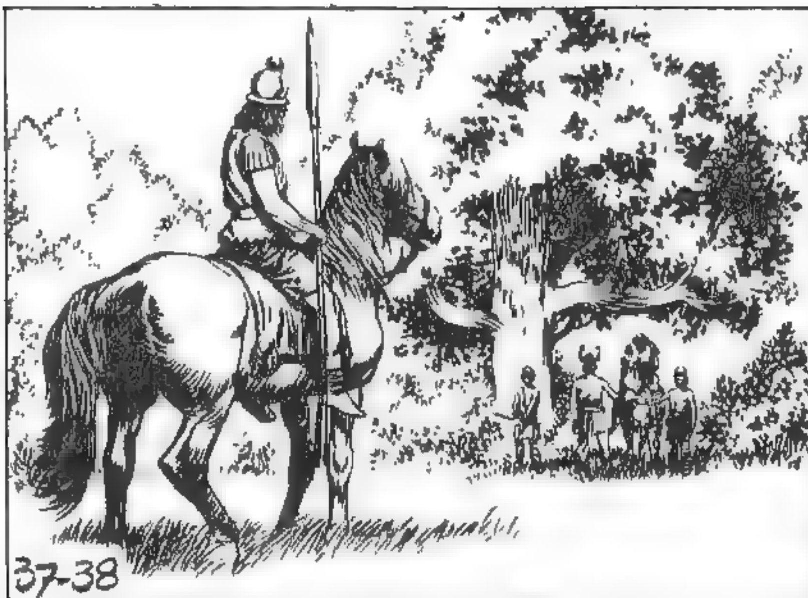
Eric heeft opgemerkt, dat Tugwal zich tussen hem en de krijger bevindt. Hij lacht grimmig en op het moment, dat Tugwal zijn speer werpt, maakt hij een onverwachte wending naar links. Hij drijft zijn paard met kracht naast dat van Tugwal, grijpt met de ene hand de teugel van het dier en met de andere Tugwal zelf, om hem op zijn eigen rijdier te trekken. Dit gebeurt allemaal zo razendsnel, dat Tugwal totaal overbluft is. De Noorman heeft Tugwal echter niet goed in zijn greep en moet de man weer loslaten, wil hij zelf niet meegesleurd worden. Spijtig moet hij aanzien, hoe de kerel, die een allesbehalve heldhaftige indruk maakt, uit het zadel op de grond valt. Woedend van teleurstelling denkt Eric: Nu is hij mij toch ontglipt en hij rijdt door met Tugwals paard aan de teugel. Even nog aarzelt hij, kijkt om en ziet dat Tugwal weer is opgestaan en dat de tweede krijger gevaarlijk dicht bij is, terwijl ook de twee andere krijgers de achtervolging inzetten. Hij moet dus maken, dat hij wegkomt. Dan klinkt echter een luide, bekende stem van verre: 'Laat maar, Noorman, ik krijg hem wel.' Op hetzelfde ogenblik tuimelt de dichtstbijzijnde krijger met een kreet van zijn paard en ziet Eric Svein en Axe in roekeloze vaart op het toneel verschijnen. 'Kom terug, Svein,' schreeuwt Eric, die al begrepen heeft, wat de lange Sakser van plan is, maar vreest, dat deze met zijn doldrieste kop er zijn leven mee op het spel zet. Het volgende ogenblik kan hij van verbazing echter geen woord meer uitbrengen. Laag over de hals van zijn paard gebogen stormt Svein de krijgers tegemoet. Behendig weet hij hun speren te ontwijken. Hij haalt de angstig vluchtende Tugwal in en onder de neus van diens eigen krijgers grijpt de reusachtige Sakser hem bij zijn kraag en hijst hem zonder enige moeite omhoog, waar de benauwd schreeuwende koning spartelend in de lucht hangt. 'Dit is de mooiste mop, die ik ooit beleefd heb,' roept Svein bulderend van het lachen uit. 'Eén stap dichterbij, jongens, en ik laat jullie schimmelige koning zó uit mijn handen vallen!' 'Hang je goed?' grijnst Svein en terwijl de krijgers van Tugwal in star ongeloof elkaar aankijken, gaan de vier stoutmoedige Noren er in vliegende galop vandoor.

Als ze op ruime afstand van de achtervolgers zijn gekomen zetten ze Tugwal weer op zijn paard. De man is doodsbenauwd en smeekt voortdurend om genade. Van de brute heerser is niets meer over. De twee krijgers van Tugwal komen nog niet veel dichterbij, de reden hiervan wordt hun al gauw duidelijk als ze omziende bemerken, dat er zich een ruitertroep gevormd heeft die nu langzaam op hen inloopt. Ze naderen de bosrand waar Erwin zich bij hen voegt. De veel omstreden helm op het hoofd. Eric laat halthouden en vlug stijgen de mannen af. Hij bijt de bibberende Tugwal toe: 'Je denkt toch niet, dat we je voor je aangename gezelschap hebben meegenomen, hè? Ik heb zo mijn eigen plannetje met jou, dat zal je spoedig genoeg gewaar worden!' De krijgers zijn nu niet ver meer en fluks worden Tugwals handen op zijn rug gebonden en een gereedgemaakte strop om zijn nek gedaan, waarvan het andere einde om een boomtak is geslagen. De achtervolgers hebben deze toebereidselen duidelijk kunnen waarnemen. Als Eric zijn hand opsteekt houden ze ogenblikkelijk halt, bevreesd voor het lot dat hun koning bedreigt. Tugwal is buiten zichzelf van angst als Svein hem grijnzend toesnauwt: 'Leer om leer, makker, denk eens aan dat handigheidje wat je ons geleverd hebt bij het uitwisselen van de gevangene.' De krijgers zien hoe de Noren het paard waarop Tugwal zit in bedwang houden, zij begrijpen maar al te goed dat zodra het dier gaat lopen Tugwal verloren is. Deze probeert de Noren te vermurwen en stamelt: 'Wacht even, luister, ik geef je...' Maar Eric legt hem met een bevelend gebaar het zwijgen op. Wijzend naar Tugwal schreeuwt hij de krijgers toe: 'Breng mij het meisje Orisia en zijn leven zal gespaard worden.'

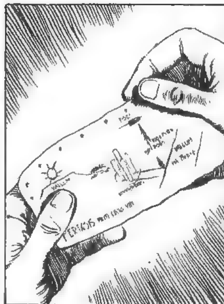

De aanvoerder van de ruiters drijft zijn paard nog wat naar voren en zegt met een spottende lach: 'Je eis kan niet worden ingewilligd vreemdeling, de vrouw is dood, je deed er beter aan...' 'Sta niet te liegen,' krijst Tugwal die zijn einde nabij ziet, 'en haal dat vrouwspersoon, of moet ik hier nog lang zo blijven zitten! Schiet op en doe wat deze kerel je zegt. Ik gebied het je!' Hoewel Tugwal een nogal jammerlijk figuur slaat zo als een vogelverschrikker in elkaar gedoken daar boven op zijn paard, is zijn gezag er bij zijn krijgers niet minder om geworden. Nog eens klinkt Erics stem: 'Jullie allen verdwijnen, want zodra ik bespeur dat er ook maar één van jullie in deze buurt ronddwaalt, gebeurt er iets met je koning dat hem niet al te best zal bevallen. Het meisje mag door niet meer dan twee ongewapende krijgers gebracht worden en ik wacht niet lang.' De troep krijgers druipt af en Tugwal kijkt ze na, terwijl de zweetdruppels op zijn voorhoofd parelen van angst, dat het paard onder hem zal gaan bewegen. De bange schurk weet echter niet dat het einde van het koord maar los om de boomtak hangt en de Noorman er de man niet naar is om iemand koelbloedig te vermoorden.

Het wachten duurt lang, maar eindelijk zien ze dan toch tot grote opluchting van Tugwal de twee mannen terugkomen met het meisje tussen hen in. Eric en Svein gaan ze tegemoet en nemen Orisia, die slechts met moeite lopen kan van de mannen over. 'En nu wég met jullie,' bijt Eric ze toe, 'maar lopend.' Haastig maken de krijgers rechtsomkeert, binnensmonds vloekend terwijl Svein hun paarden in de wacht sleept. Het Romeinse meisje kijkt haar redders dankbaar maar enigszins triest aan en laat zich uitgeput van vermoeidheid en van bloedverlies op de grond zakken. 'Zou je de tocht naar de kust kunnen volbrengen?' vraagt Eric bezorgd. 'We willen namelijk zo snel mogelijk naar onze schepen; dáár zul je veilig zijn. Wij hebben de helm bij ons en jij bent nu vrij...' 'Vrij,' mompelt het meisje met een weemoedige glimlach, 'en veilig om in vrijheid te kunnen sterven. Nee vrienden, met mij is het afgelopen. Dank voor jullie moed en jullie opofferende hulp.' 'Dank ons niet,' wimpelt Eric af. 'Jij behoedde mij voor de martelpaal, dat is meer! Maar laat ons nu gaan.' 'Nee,' zucht Orisia, 'ik zal hier sterven, spoedig. Ik moet je alléén spreken, noorderling, voor het zover is. Jij hebt de helm, behoudt hem. Jij alleen zal ik het geheim van de helm van mijn vader meedelen, maar vlúg. Ik voel dat mijn tijd is geteld.'

Voorzichtig wordt het meisje terzijde onder een boom gelegd, waar zij met haar rug tegen de stam kan leunen. Erwin en Axe gaan op onderzoek uit, om te zien of de omgeving veilig is en geen der mannen van Tugwal heimelijk is achtergebleven. Tugwal zelf is uit zijn benarde positie bevrijd en wacht nu sprakeloos van ellende zijn verdere lot af. Eric heeft zich met de helm bij Orisia gevoegd. Gejaagd vraagt ze hem, het vizier neer te klappen en op haar aanwijzingen wrikt hij met zijn dolk het koperen plaatje tegen de binnenzijde los. Dit draait hij om en staart dan verrast naar een situatieschets, met talloze lettertekens. De Noorman wordt er niet veel wijzer van, maar Orisia legt het hem uit. 'Als de zon in het midden van de grafheuvel staat,' vertelt zij, 'werpt de grootste staande steen van de barbaarse stenenkring een schaduw op de heirbaan naar het noorden. Daar, waar de schaduw de rand van de weg raakt, zul je driehonderd passen afleggen in een rechte hoek op de weg. Dit is de betekenis van de tekening en de woorden,' zegt het meisje, 'en op de aangeduide plaats bevindt zich de schat... in de fisci, de verzegelde korven.' 'Dus het gaat om een schat,' mompelt Eric. Orisia knikt slechts: zij is uiterst vermoeid en Eric dringt er opnieuw op aan, haar aan boord van zijn schip te brengen. 'Daar is een zeer bekwame heelmeester, die je ongetwijfeld helpen kan,' zegt hij. 'En je leven is toch meer waard dan welke schat ook!' Maar Orisia gaat er niet op in. Haastig, als wil ze de dood vóór zijn, spreekt ze verder: 'Ik hoop, dat je zult slagen en de schat vinden,' vervolgt zij. 'Klap het vizier weer omhoog, dan zal niemand zien, dat datgene, waar het om gaat, verdwenen is. Je bent nu in het voordeel tegenover Moru!' Zij ziet de onrust in de ogen van de Noorman en glimlacht flauwtjes. 'Lang zal ik je niet meer hier houden, mijn vriend... Je weet nu het geheim. Jij en Moru zijn de enigen na mijn dood. Luister, dan zal ik pogen je nog te vertellen, wat de geschiedenis van dit alles is geweest.'

Orisia gaat wat rechtop zitten. Hijgend en met een flauwe blos op de wangen begint ze: 'Bij het terugtrekken van de Romeinse legioenen uit de noordelijke provincies van Brittannië was een grote waarde van geld, bestaande uit soldij van de troepen, benevens vele sieraden en andere kostbaarheden in een der forten achtergebleven. Mijn vader Pertasus, Centurio in het negende legioen, kreeg opdracht met een handvol betrouwbare soldaten, de verzegelde fisci, waarin alles geborgen was, te gaan halen. Hij slaagde daarin, maar werd op de terugweg achtervolgd door Picten. Nog juist op tijd kon hij de schat begraven, waarna een gevecht ontstond. Mijn vader was de enige overlevende Romein en zag kans te vluchten. Hoewel hij ongeveer wist, in welke landstreek hij de schat begraven had, grifte hij voor alle zekerheid dat kaartje in zijn helm, hopend de plaats later terug te kunnen vinden.
Kort daarop, in een gevecht tegen de Novanti, viel hij in handen van Tugwal die mijn vader als slaaf meenam en zijn helm als overwinningsbuit behield. Mijn vader trachtte zijn helm terug te nemen, wat mislukte. Wederom wist hij te ontsnappen en mij tenslotte zijn wedervaren te vertellen. Intussen waren de Romeinse legioenen uit Brittannië teruggetrokken. Mijn vader bleef achter, om te proberen dan maar op goed geluk de plaats van de schat te gaan zoeken. Hij keerde nooit terug.' 'Denk je,' zegt Eric, 'dat Moru...' 'Ja,' antwoordt Orisia, 'ze hebben hem gemarteld, gedood. Ik weet het wel haast zeker. En ik zal je zeggen waarom.'

Na een korte pauze vervolgt Orisia: 'Gedurende de tijd, dat ik op Tugwals burcht verbleef en probeerde zelf de helm in handen te krijgen, hebben Pictische krijgers tot driemaal toe een poging gedaan, de helm te stelen. Het lijdt geen twijfel: Moru, de wrede Pict, heeft mijn arme vader gedwongen, het geheim te verraden. Nimmer zou hij, de centurio, vrijwillig dit hebben prijsgegeven! Het was tenslotte de zoon van de Pictenhoofdman die de helm wist te bemachtigen.' Eric knikt: 'De jonge man, die mij de helm gaf, voor hij stierf. Het komt er dus op neer, dat de Picten weten, dat er zich een geheim in de helm bevindt, terwijl de helm bij Tugwal was, die helemaal van niets wist! Toch is Tugwal waarschijnlijk gaan begrijpen dat er iets bijzonders met die helm is. In de mening, dat wij Noren er ook mee te maken hebben, nam hij Axe gevangen.' Langzamerhand begint Eric zich te interesseren voor de geschiedenis. Hij vraagt aan Orisia, waar ongeveer de plaats is, die haar vader op het koperen plaatje heeft getekend. Het meisje haalt haar schouders op. 'Het moet ergens in het gebied ten oosten van Moru's burcht zijn. Daar waar mijn vader door de Picten overvallen werd, kort nadat hij de schat had begraven.' In gedachten verzonken verwerkt Eric wat het meisje hem verteld heeft. Dan klinkt er hoefgetrappel en komen Erwin en Axe terug.

De tijding, die zij meebrengen, is niet geruststellend. 'We zijn in gevecht geraakt met enkele krijgers van Tugwal,' vertellen zij. 'Axe heeft er een paar neergeschoten en de laatste ging er vandoor. We zijn hem een eindweegs gevolgd en zagen in de verte een groep ruiters noordwaarts rijden.' Eric knikt bezorgd. 'Die voeren iets in hun schild,' zegt hij. 'Wij moeten hier weg en wel dadelijk.'

Haastig breken de Noren op. Voor Orisia, die buiten bewustzijn is, wordt een primitieve draagbaar opzij van een der buitgemaakte paarden gemaakt en Tugwals boeien worden nog eens goed nagezien. Svein heeft de bewaking van de koning met overgave ter hand genomen. Hoewel de Noorman het niet laat merken, is hij verre van gerust. Hij begrijpt maar al te goed, wat de ruitertroep, die Erwin naar het noorden zag rijden, te betekenen heeft. Ongetwijfeld zijn de krijgers van Tugwal bezig hen in te sluiten. Vroeg of laat moeten Eric en zijn mannen hen zo in de armen lopen en dan is het een koud kunstje voor enkele bekwame boogschutters, om hen onverhoeds neer te schieten. De beste mogelijkheden voor zo'n hinderlaag biedt het bos, dus moeten ze de wouden mijden. Eric denkt spijtig: Jammer dat de slaaf er niet meer is, hij zou ons waarschijnlijk de weg hebben kunnen wijzen. Nu moeten ze het zelf maar uitzoeken en veel tijd hebben ze daarbij niet te verliezen, want van de vijf dagen die Moru Eric heeft gegeven, zijn er al bijna twee verstreken. Erwin en Axe gaan vooruit om de weg te verkennen en als ze in de vlakte zijn gekomen, sluit het kleine groepje weer dicht aaneen. Zij dragen er zorg voor, op veilige afstand van de bosrand te blijven, maar ongemerkt veranderen ze daarbij van richting. Op zeker ogenblik bespeurt Eric, dat ze bijna recht naar het oosten rijden. Dat ze er zo nooit komen, is duidelijk en daar er, zover het oog reikt, geen onderbreking in de wouden is te zien, zit er niets anders op, dan terug te keren en het langs de kust te proberen. De wetenschap, dat ze bij dit alles zonder twijfel door talloze scherpe ogen worden gadegeslagen, ergert Eric geducht. Hier en daar zien ze smalle open gedeelten tussen de bossen, maar Eric vertrouwt het niet en Svein nog minder. Zwijgend staan ze een ogenblik bijeen op de verlaten vlakte en Eric wenkt Svein, waarna hij hem ter zijde neemt, buiten het gehoor van Tugwal. 'Je ziet het,' fluistert de Noorman, 'als we naar het noorden willen, zullen we toch het bos door moeten. Maar daar zitten die kerels van Tugwal te wachten om ons een pijl in de rug te jagen.' Veel kans om er heelhuids door te komen hebben ze niet. 'Dan,' gromt Svein met een zijdelingse blik naar Tugwal, 'zitten we zogezegd met onze kiel in de modder vast!'

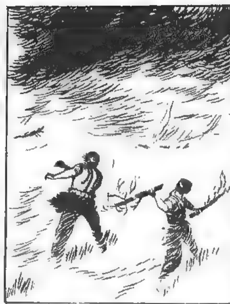
De mannen kijken elkaar beteuterd aan; dan beginnen de paarden eensklaps onrustig te worden en voordat Axe en Svein het kunnen voorkomen rukken de twee paarden welke zij aan de teugels meevoeren zich los en gaan er hinnikend vandoor. Erwin is de eerste die de donkere rookwolk opmerkt welke aan de bosrand achter hen opstijgt. 'Het bos brandt,' schreeuwt de jonge Noorman, 'de schurken steken de boel aan en de wind is onze kant op.' Ook links en rechts van hen beginnen zich nu dreigende wolken op te stapelen zodat het de mannen op de vlakte toeschijnt of het hele woud achter hen in vuur staat. In een flits doorziet Eric de duivelse toeleg. Met deze wind en het kurkdroge gras moet het vuur razendsnel om hen heen grijpen. De vlammen zullen hen van de vlakte jagen, in de richting van het woud aan de noordzijde waar Tugwals krijgers in hinderlaag liggen. 'Neem Tugwal voor in het zadel,' schreeuwt Eric Svein toe, 'Erwin, Axe, het meisje moet gered worden, voor de paarden op hol slaan.' De dieren zijn haast niet meer te hanteren en hoewel Axe zijn best doet om zijn paard te keren, ziet de Noorman het er bokkend en springend vandoor gaan. Met uiterste krachtsinspanning drijft Erwin zijn angstige paard naast dat van zijn vader. Terwijl hij haastig de teugels overneemt springt Eric ijlings uit het zadel en rukt de lederen riem waarmee Orisia's draagbaar aan het derde paard vastgebonden is, los. Met een wild gehinnik schiet het paard opzij en gaat er in een donderende galop vandoor. Tot op het ogenblik heeft Erwin zijn eigen paard zowel als dat van zijn vader nog in bedwang kunnen houden, maar de vlucht van Orisia's paard drijft de dieren tot razernij. Met wildslaande hoeven richt Erics paard zich op; de teugel schiet uit Erwins hand en briesend stormt het de vrijheid tegemoet. Bezweet en met stijve spieren worstelt Erwin tegen zijn eigen paard. Rondom hen heen vluchten de herten, hazen, en konijnen, vossen, marters en ander roofwild verbroederd in hun panische angst weg voor de vlammen. Erwins ros springt in korte niet te stuiten galop en met een wanhopige kreet wendt Erwin zich om naar zijn vader die daar alleen blijft op de vlakte met de snel naderende muur van rook en vlammen achter zich.

Terwijl Eric met het bewusteloze meisje in de armen voor zijn leven vecht, volgt hij met zijn ogen zijn zoon die er evenmin als de anderen in geslaagd is over zijn paard controle te houden. Dan ziet hij de jonge Noorman eensklaps in volle ren uit het zadel duiken, opkrabbelen en naar hem terugkeren. 'Dat is een domme streek,' zegt Eric ruw om zijn ontroering te verbergen. 'Ik kan mezelf wel redden! Waar zijn de anderen?' Erwin haalt de schouders op en gluurt onrustig achterom, waar de brand met angstaanjagende snelheid nadert. Scherpe rook dringt in hun neusgaten. De hele omgeving is duister van de roetige wolken welke laag over de vlakte hangen. 'Is Tugwal ontsnapt?' hijgt Eric. 'Svein had hem voor zich te paard,' komt 't gejaagde antwoord. Hoestend en struikelend gaan de Noorman en zijn zoon voort, maar steeds dichterbij komt het loeiende gebulder van het vuur, met fel sissend geknetter van rode tongen. Steeds zwarter, ondoorzichtbaarder, benauwender wordt de rook tot ze nog slechts enkele passen om zich heen kunnen zien. Waar ze zich bevinden weten ze niet. Het is een blindelings voortrennen. Een vlucht zonder hoop, want wanneer het vuur hen niet achterhaalt zijn daar de krijgers van Tugwal, die zij in deze mist ieder ogenblik in de armen kunnen lopen en ook dat betekent de dood. Ze schrikken als eensklaps schimmige gestalten uit de rook opduiken, maar aan de helm van één herkennen ze Svein Langtand, de ander is Tugwal, stevig gebonden, asgrauw en sidderend. 'We kunnen nu kiezen hoe we dood willen, Noorman,' gromt Svein hees. 'Iets verderop is een beekje; mis- schien een goede honderd passen daar voorbij is het bos en daar liggen Tugwals kerels op de loer...'

'Ik zal mijn krijgers wegsturen. Vrije doortocht voor jullie allemaal,' jammert Tugwal, 'maar blijf hier niet langer. We verbranden allemaal.' 'Houd je mond, of ik zet je op je kop in de beek, held die je bent,' snauwt Svein, 'we vinden er wel wat op hoor. Maar dan zónder dat jij daar plezier van beleeft.' De lange Sakser tikt met zijn eeltige vinger betekenisvol tegen zijn helm. 'Zolang ik dit dingetje op mijn schedel voel, leef ik nog zogezegd.' 'Waar gaat dit beekje naar toe?' onderbreekt Eric die inmiddels de toestand in zich opgenomen heeft. 'Even verder buigt het het woud in,' antwoordt Axe. De Noorman denkt snel na. Het is mogelijk dat de brand tot staan komt aan de beek, hoewel 't niet waarschijnlijk is. Maar 't zal het overspringen van het vuur toch zeker even tegenhouden. En dit is de speling, die nodig is, om het plan dat hem ineens te binnen schiet uit te voeren. 'Kom,' bijt hij zijn zoon toe, terwijl hij haastig het meisje aan Axe overgeeft. 'Haal brandende takken!' Blindelings volgt Erwin zijn vader recht de vuurzee tegemoet. Zoveel brandend hout als zij dragen kunnen slepen zij uit de verzengende hitte der vlammen... 'En over de beek ermee,' buldert Eric, 'zover mogelijk!' terwijl hijzelf de daad bij het woord voegt. Sissend en knetterend ploffen de takken een eindweegs verder neer. Een regen van vonken dwarrelt op, dan schieten kleine vuurtongetjes door het dorre gras.

'Ik begin het te begrijpen, zogezegd,' grijnst Svein breeduit. 'Nu krijgen die kerels van Tugwal in het bos zo meteen de vlammen in hun nek en kunnen wij onder dekking van het vuur uitbreken.' Eric knikt zwijgend, slechts hij beseft het levensgevaarlijke spel dat zij spelen. Er is slechts een kleine strook vrije grond tussen de vlammen achter hen en het vuur dat zij zelf zo pas ontstoken hebben. Als de naderende brand over de beek komt, vóórdat de nieuwe brandhaarden genoeg aangewakkerd zijn, zullen zij in de vlammen omkomen...

Zolang mogelijk wacht het kleine troepje van de Noorman maar tenslotte drijft de hitte hen vooruit, op het kleine strookje grond dat nog niet door de vlammen aangetast is. Het vuur dat hen de weg moet banen door Tugwals krijgers heen maakt niet veel voortgang; maar de brand achter hen des te meer, want hier en daar komen de vlammen al over het riviertje. 'De beek buigt verderop het bos in, nietwaar?' hijgt Eric. 'Dat is onze laatste kans, daar loopt het beekje evenwijdig aan de richting van de brand. Kom mee, snel!' Strompelend hollen ze achter Axe aan die de weg wijst. 'Ga voorover in de beek liggen, haren goed natmaken,' bijt Eric zijn vrienden toe. Orisia komt wat bij door de aanraking met het heldere water. Sprakeloos van afgrijzen staart ze om zich heen hoewel geen klacht over haar lippen komt. 'Duiken,' klinkt dan de stem van de Noorman; met ingehouden adem gaan allen kopje onder. Ondanks het stromende water voelen zij de hitte van de vlammen die aan weerszijden van de beek op hen toestormen. Het zijn slechts seconden maar het lijkt de eeuwigheid. Met een razend, vernietigend geweld buldert de brand langs hen heen en dan is het gevaar geweken. Kletsnat en buiten adem richten zij zich op. De angst zit hen nog in de leden, maar Eric drijft hen voort. Dicht achter de brand blijvend haasten zij zich door de beek.

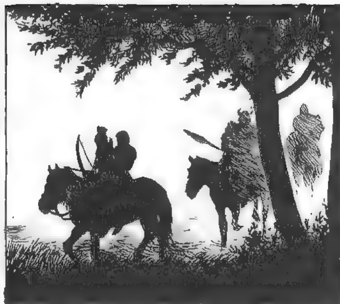

Aan weerskanten van de beek brandt het hier en daar nog. Voor ze verder gaan is het nodig te weten, hoe de loop van het beekje is. Zou het een bocht maken, dan is de kans groot, dat de brand is blijven steken en staan de krijgers van Tugwal hen natuurlijk ergens aan de overzijde op te wachten. Erwin en Axe gaan door de beekbedding vooruit om te verkennen, want Eric heeft de zorg voor het zieke meisje en Svein laat voor geen goud Tugwal buiten zijn bereik komen. De rook is verstikkend en benauwd, maar Eric bemerkt, dat de brand zo goed als uitgewoed is. Eric en Svein volgen langzaam. Het beekje wordt allengs breder en blijkt tenslotte uit te monden in een rivier, waarvan ze de andere oever door de dikke rookwolken niet kunnen onderscheiden. Uit de schemerige nevel doemen de gestalten van Erwin en Axe op. Eric wil naar hen toe, als ze nadrukkelijk wenken, te blijven staan. Naderbij gekomen fluistert Erwin: 'We hoorden paarden briesen. Er zijn vermoedelijk krijgers van Tugwal aan de overzijde van de rivier.' 'Als je één kik geeft!' sist Svein plotseling tot de van schrik ineenduikende Tugwal, 'zal ik je een paar prettige ogenblikken bezorgen, vóór je dood!' Tugwal belooft schor fluisterend, zich stil te houden. 'Het hele gebied van de brand is natuurlijk omsingeld,' zegt Eric zachtjes, 'maar hier hebben we tenminste nog de bescherming van de rook, die noordwaarts trekt, dus moeten we er ook híér doorheen zien te komen.' Dicht onder de oever, volgen ze een eindweegs de rivier stroomafwaarts. Heel behoedzaam waden ze naar de overkant. De grijze rook verbergt hen volkomen en juist als ze moeizaam tegen de oever opgeklauterd zijn, horen ze tot hun ontsteltenis een stem roepen: 'Wachtwoord!' Het antwoord volgt ogenblikkelijk. 'Daglicht!' Van weerskanten blijken krijgers te komen die elkaar tegemoet lopen. De Noren duiken in angstige spanning ineen en wachten roerloos. Een der krijgers roept: 'Hé! Ben jij bij de rivier geweest? Ik hoorde iets in het water.'

'Nee,' antwoordt zijn makker, 'ik ben niet weg geweest, maar ik hoorde ook wel iets.' De mannen komen in de richting, waar de Noren ineengedoken zitten. Tevergeefs trachten dezen een schuilplaats te vinden; ontdekking kan niet uitblijven. Voor zover Eric door de nevel kan onderscheiden, zijn er drie krijgers en de voorste maakt een verschrikt gebaar, waaruit de Noorman opmaakt, dat ze gezien zijn. Voor de man echter een mond kan openen, zakt hij, door Axes pijl getroffen, ter aarde. Erwin en Axe zijn tegelijkertijd opgesprongen en Eric roept hun achterna: 'Grijp hun paarden!' Hij wil de beide jonge mannen te hulp komen, maar het blijkt niet nodig. Ze komen alweer terug, na ook de twee krijgers in de kortst mogelijke tijd onschadelijk gemaakt te hebben. Drie paarden voeren ze mee. Het voorval is blijkbaar onopgemerkt gebleven; er zijn geen mannen meer te zien. Inderdaad blijft alles rustig. Snel bestijgen ze de paarden, die elk een dubbele last te dragen krijgen. Erwin en Axe rijden samen voorop, Eric neemt Grisia bij zich en Svein houdt natuurlijk Tugwal stevig omklemd. Alleen aan de rook kunnen ze enigszins de richting bepalen en als schimmen glijden ze achter elkaar de nevel in. Tweemaal beleven ze een benauwd moment, als zij uit de grauwe rook worden aangeroepen, maar Eric geeft het afgeluisterde wachtwoord en ongemoeid komen zij er door. Stapvoets rijden ze met de uiterste omzichtigheid voort. Langzamerhand schijnen ze buiten het bereik van Tugwals krijgers te zijn gekomen, want verdere ontmoetingen blijven hun bespaard. De rook trekt op, het wordt lichter en zodra ze maar iets kunnen onderscheiden, laten ze de paarden in draf gaan. De zon breekt door de nevel en eindelijk kunnen ze weer frisse lucht inademen. Tot zijn opluchting stelt de Noorman vast, dat ze in de goede richting rijden. Svein kijkt eens achterom en grinnikt voldaan voor zich heen: 'Als ik zou vertellen, dat we een koning geroofd hebben tussen honderden van zijn eigen mannen vandaan, zou niemand me geloven! Maar ja, verwonderen doet het me eigenlijk niks, want ik had mijn helm op mijn hoofd, hè!'

Zij vervolgen ongestoord hun weg en bereiken tegen de avond de kust. Het kost heel wat tijd en moeite, voor ze de plaats waar hun boot ligt gevonden hebben. Axe blijft achter om de paarden te bewaken en de overigen volgen een smal, kronkelend rotspaadje, dat naar het strand voert. Van hier kunnen ze vaag de schepen onderscheiden, die onder een overhangende rots verscholen liggen. Erwin zwaait met zijn armen om de aandacht te trekken maar het is overbodig, want er nadert al een roeiboot, om hen af te halen. Winonah begroet haar echtgenoot, verheugd dat er een einde aan haar onzekerheid is gekomen, nu hij weer terug is op de boot. Terstond ontfermt zij zich over Orisia, die, uitgeput door alle spanning en vermoeienis weer buiten bewustzijn is geraakt. Het meisje wordt aan de hoede van Cendrach toevertrouwd en heeft eindelijk, tot Erics geruststelling, de verzorging, die zij nodig heeft. 'Ik moet zo snel mogelijk weer weg, om onze krijgers bij Moru tegen de helm te gaan uitwisselen,' zegt de Noorman. 'Erwin, Axe en Svein gaan mee. Ik heb nog maar twee dagen tijd en voor ik naar Moru ga, wil ik eerst proberen de schat van Orisia in de wacht te slepen.' Winonah schudt bedenkelijk het hoofd, maar Eric gaat snel voort, op Tugwal wijzend: 'Laat deze man stevig aan de mast binden. Zolang we hem als gijzelaar in handen hebben, kunnen zijn krijgers niet veel tegen ons beginnen. Later, als alles achter de rug is, zet ik hem dan wel ergens op de kust af!' De vier mannen gaan op weg. Eric heeft de pony van de krijger, die indertijd werd uitgezonden, om Winonah op de hoogte te stellen van Erics wedervaren bij Moru. Het wordt al nacht als Eric met zijn mannen voorzichtig door de wouden trekt. Zij mijden het open veld en de wegen om ontmoetingen te ontlopen met Moru's krijgers, die ongetwijfeld wel op pad zullen zijn. Na enige uren rijden moeten ze volgens de berekening van de Noorman zich ongeveer op de grens van Moru's grondgebied bevinden. Waakzaamheid is nu geboden en als Eric plotseling zijn paard inhoudt en halt beveelt, is dat voor de drie anderen geen verrassing. Dan horen ook zij het geluid van naderende ruiters...

De twee ruiters zijn nog ver en de Noren bespieden hen van achter de bomen. Eric herkent ze aan de ponies als krijgers van Moru. Svein wil er meteen op afstuiven, maar Eric houd hem tegen. 'Even geduld,' zegt hij, 'we moeten hen levend in handen zien te krijgen. Met een beetje geluk kunnen we hen overbluffen. Blijf hier achter en houdt hen scherp in het oog.' Hij laat de mannen naderbij komen en treedt hun dan plotseling in de weg. Zijn hand opstekend, roept hij: 'Halt! Geef je over, je bent omsingeld!' De kerels blijken echter in het geheel niet uit het veld geslagen. De voorste heft razendsnel zijn speer en slingert 't wapen op de Noorman toe. Alleen door diep terzijde te buigen over zijn paard weet Eric dat te ontwijken. Tegelijkertijd drijft hij zijn ros naar voren. Ziende dat hij het doel heeft gemist, wendt de man snel zijn paard, maar hij komt niet ver, want Axes pijl doet hem uit het zadel tuimelen. De andere Pict is er intussen vandoor gegaan. Zijn hielen in de flanken van zijn rijdier drukkend, zet Eric de achtervolging in. Svein probeert nog de man de pas af te snijden, maar door een snelle wending van de vluchtende mislukt dat. Razend vlug neemt de Pict de wijk tussen de donkere stammen en met een binnensmondse verwensing zet Eric zijn paard tot nog groter spoed aan. Er zullen nog wel meer van deze knapen in de buurt zijn, denkt hij. En als die kerel de kans krijgt z'n makkers te waarschuwen zijn wij verloren.

Hoewel zijn paard sneller is, kost het Eric heel wat moeite, de vluchteling in te halen. Het kleine paardje schiet als een aal tussen de stammen door, maar tenslotte weet de Noorman zijn paard naast dat van de Pict te brengen. Deze slaat woest met zijn speer van zich af. Een korte schermutseling volgt tot het Eric lukt zijn voet onder die van de vluchtende te krijgen. Met een boog wipt de man uit het zadel. Ogenblikkelijk laat ook Eric zich van het paard glijden en voor de krijger overeind is, heeft Eric hem al de speer op de borst gezet: 'Waar zijn je makkers?' Inmiddels zijn ook de anderen nader gekomen en begrijpend dat hij aan hun genade is overgeleverd, geeft de Pict stuurs antwoord. Het blijkt, dat Moru zijn krijgers uitgezonden heeft, om Eric – wanneer hij met de helm terug zou komen – te onderscheppen, de helm in de wacht te slepen en de Noorman te doden. 'Dat is wel een mooie manier, om je aan een afspraak te houden,' zegt Eric grimmig. 'Heer Moru kan er op rekenen dat ik hem dat dubbel en dwars betaald zal zetten.' Als terloops vraagt Eric de Pict, of deze iets bekend is van grafheuvels welke oostelijk van de burcht zouden liggen. De gevangene kijkt verwonderd op. 'Er is er één,' zegt hij dan kort. 'Hoeveel dagreizen van hier?' 'Eén dag, op een snel paard,' antwoordt de Pict schamper lachend. 'Maar komen doe je er nooit, daar zullen onze krijgers wel voor zorgen.' 'Waar zijn de krijgers gelegerd?' snauwt Eric. De Pict maakt een vaag gebaar in noordelijke richting en de Noorman begrijpt, dat hij niet veel verder zal komen. De ander kan hem wijsmaken wat hij wil; de Pict wordt gebonden en Svein ontfermt zich over hem. Dan stijgt het kleine troepje op. Voorzichtig en zoveel mogelijk de open stukken terrein vermijdend, zetten zij hun weg in oostelijke richting voort. Het lijkt de Noorman verstandiger langs de grens van Moru's gebied te blijven trekken en dan later noordwaarts te gaan. Lang hebben ze nog niet gereden, als ze op een breed spoor van talloze paardenhoeven stuiten. 'Nauwelijks een uur oud,' fluistert Eric tot Svein. Hij buigt zich wat voorover en fluit zachtjes tussen de tanden. 'Zulke grote hoefafdrukken maken de paarden van Moru niet. Dit kunnen niet anders zijn dan krijgers van Tugwal.'

De ontdekking, dat Tugwals krijgers óók in de buurt zijn, noopt Eric, zijn plannen te veranderen. Hij vraagt de Pict, waar precies Moru's kamp is. Deze haalt stug alleen maar zijn schouders op. 'Hoor eens hier,' vervolgt de Noorman, 'ik vraag dit in je eigen belang. Je denkt zeker, dat ik met Tugwal onder één hoedje speel, maar het tegendeel is waar. Het lijkt mij namelijk niet kwaad bedacht, Tugwals mannen in handen van Moru te spelen en jij kunt ons daarbij helpen.' De Pict kijkt verrast op. Het denkbeeld schijnt hem wel aan te staan. 'Het is een gevaarlijk spelletje,' vervolgt Eric. 'Maar als je mee wilt werken, zal ik je handen los maken.' De man stem toe. Op zijn aanwijzingen bereiken zij een plaats, vanwaar ze het gezicht hebben op een grote, open vlakte. Aan de overkant daarvan onderscheiden ze de rand van een ander woud. 'Daar,' wijst de Pictenkrijger, 'is de hoofdmacht van Moru's krijgers gelegerd.' Nadat hij de omgeving goed in zich heeft opgenomen, knikt Eric. 'Mooi zo, dan zullen we die kerels eens een poets bakken! En,' voegt hij er in gedachten bij, 'onze vriend Moru erbij, die heeft nog wat van me te goed!' Wederom volgen ze nu de sporen, zoveel mogelijk tussen het geboomte blijvend en in de duistere schaduw van de stammen.

In gespannen stilte bewegen ze zich voorwaarts, langzaam en voorzichtig. Ze beseffen terdege, dat ze inderdaad gewaagd spel spelen en het gevaar hen van elke kant kan bespringen. Op een gegeven ogenblik ziet de Noorman, wiens zintuigen tot het uiterste gespannen zijn, terzijde in de struiken, iets bewegen. Hij slaakt een waarschuwende kreet, maar voor de Pict is het al te laat. Dodelijk getroffen stort de man van zijn paard en het volgende ogenblik suist een regen van pijlen en speren van alle kanten op Eric en zijn makkers neer.

De Noren, die op een dergelijke aanval bedacht waren, maken als één man rechtsomkeert en vluchten terug. De krijgers rennen met woeste kreten achter hen aan, maar door de diepe duisternis missen hun wapens gelukkig het doel. Alleen Erwin heeft een wond opgelopen, die echter niet ernstig blijkt. De donkerte is evenwel ook oorzaak, dat de achtervolgers hen dreigen kwijt te raken. Het vermetele viertal wacht koelbloedig, tot ze weer ontdekt zijn en ditmaal zit een grote troep hen achterna. Axe heeft, bij wijze van uitdaging, de Romeinse helm opgezet en dit maakt de mannen van Tugwal dubbel fel. Zo lokken ze de krijgers mee naar de rand van de open vlakte. In het heldere licht van de volle maan duidelijk zichtbaar rijden de Noren de vlakte op, schijnbaar om deze over te steken naar het woud aan de overkant. De nog steeds niets vermoedende bende rent onverdroten achter hen aan. 'Nu maar hopen dat het lukt,' gnuift Svein. Tegelijkertijd zien ze enige beweging aan de bosrand, waar ze Moru's krijgers weten. 'Tijd, om ons terug te trekken,' roept Eric met een grimmig spotlachje, terwijl hij naar het bosje rechts voor hen wijst. Haast ongemerkt veranderen de Noren van richting. Volkomen op elkaar ingesteld en elkaar ook zonder veel woorden begrijpend, maken ze een afleidende beweging. In een oogwenk zijn ze in het bosje verdwenen, waar ze even blijven wachten. Het geschreeuw en gejoel, dat dan tot hen doordringt, spreekt voor zichzelf. 'Ze hebben elkaar gezien,' zegt de Noorman grijnzend, 'en ze zullen elkaar nou wel even aangenaam bezighouden. Vooruit, mannen, naar de grafheuvel, zolang onze vrienden het daar samen nog zo druk hebben!'

Eric en zijn drie metgezellen begeven zich nu spoorslags in de richting, waar de grafheuvel zich moet bevinden. Zij ontmoeten geen krijgers meer en rijden zonder oponthoud door, tot ze in de namiddag van de volgende dag in de verte de heuvel gewaar worden. Op de plaats zelf aangekomen, vinden ze zonder moeite de stenen cirkel, maar wat Eric vreesde, wordt bewaarheid. Ze zijn te laat; de zon is al door het aangegeven punt heen! Wachten tot de volgende dag is uitgesloten, want morgen zal de tijd verstreken zijn, die Eric toegemeten kreeg.

Als hij morgen niet met de helm bij Moru komt, is het met zijn mannen gedaan. Hoewel de Noorman nu wel weet, wat Moru's woord waard is, moet hij zijn deel van de afspraak tóch nakomen, ter wille van zichzelf en zijn mannen. 'Er is hier maar één oplossing mogllijk,' zegt hij. 'Ik ga alleen verder. Jullie blijven hier en graven de schat op.' Erwin protesteert heftig. 'Dat kun je niet doen, denk om de valstrik, die Moru je wilde zetten! Hij weet natuurlijk al, dat je ontkomen bent en zal het nóg eens proberen.' 'Dat moet ik dan maar afwachten,' zegt Eric, 'er zit niets anders op.' In de binnenzijde van Sveins helm wordt nu nauwkeurig een nabootsing van de schets, die op het koperen plaatje staat, gegrift. Het plaatje wordt daarna weer op zijn plaats in de Romeinse helm aangebracht. Dan vertrekt de Noorman met de Romeinse helm op zijn vermoeide ros, nagewuifd door zijn makkers, om zijn gevaarlijke opdracht uit te voeren.

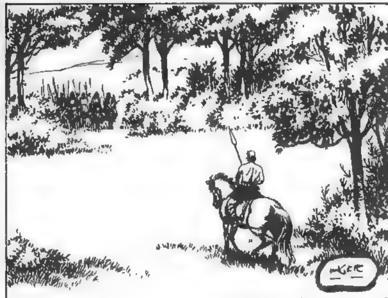

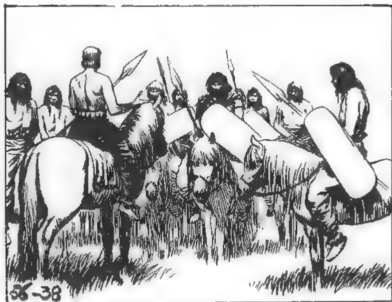
Hoewel Eric zijn rijdier zoveel mogelijk spaart, rijdt hij zonder rusten door. Nog steeds heeft hij geen oplossing kunnen bedenken, om zijn mannen te redden, beducht als hij is, in handen van Moru's sluipmoordenaars te vallen. Zijn hersens werken koortsachtig, maar hoe hij ook peinst, een uitweg vindt hij niet. Noodgedwongen moet hij een korte rust houden; zijn paard heeft het hard nodig en ook hijzelf is vermoeid. Dan vervolgt hij zijn weg weer, zoveel mogelijk tussen het geboomte blijvend. De avond valt en onder beschutting van de nacht komt hij vlugger vooruit. Niets verontrustends heeft zich tot nu toe op zijn weg voorgedaan, maar tegen de ochtend van de laatste dag hoort hij in de stilte duidelijk het snuiven en briesen van paarden. Ogenblikkelijk staat hij beweginglooss. Zachtjes laat hij zich van zijn paard glijden, bindt het aan een boom en gaat op onderzoek uit. Het kost hem niet veel tijd, om vast te stellen, dat het krijgers van Tugwal zijn en op hetzelfde moment komt een gewaagde gedachte bij hem op.

Onhoorbaar trekt Eric zich terug. Hij voert zijn paard aan de teugel mee, stijgt een eind verder weer op en rijdt zogenaamd argeloos de krijgers van Tugwal tegemoet. Deze hebben hem nu gehoord en komen haastig tevoorschijn. Eric doet of hij schrikt en gaat er vandoor met de tierende bende achter hem aan. Op een voor dat doel geschikte plaats laat hij dan de helm vallen, zo, dat zijn achtervolgers het goed kunnen zien. Even later bespiedt hij uit zijn schuilplaats tussen de stammen de Tugwalkrijgers, die luid kwetterend met de helm naar hun kamp terug keren. 'Zo, dat is óók weer gelukt,' mompelt hij tevreden grijnzend. Dan zet hij zijn tocht naar Moru's burcht voort. Hoewel hij weet, dat Moru's orders zijn, hem te doden, als hij de helm bij zich heeft, vervolgt hij nu openlijk zijn weg. De helm heeft hij niet meer en wat de Picten zullen doen als ze dit ontdekken, moet hij maar riskeren. Nadat hij zo een poos flink heeft doorgereden, kan hij volgens zijn berekening niet ver meer van Moru's burcht zijn. Dan ziet hij van de bosrand een groep ruiters op kleine paardjes tevoorschijn komen. Daar heb je ze dan, denkt Eric. Ben benieuwd of ik het nog kan navertellen als ze geen helm bij me vinden.

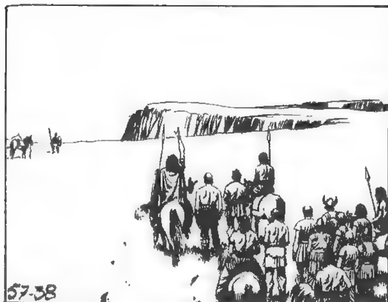

Rustig rijdt de Noorman op de wachtende Picten toe. Tot zijn verbazing herkent hij Moru zelf tussen de mannen. Diens felle kille ogen glijden zoekend langs Erics gestalte. 'Heb je de helm niet?' snauwt hij. 'Nee,' zegt Eric kalm, 'maar ik heb iets, dat minstens zo goed is.' De pictenkrijgers willen hem te lijf, maar Moru houdt hen met een handgebaar tegen. 'Een ogenblikje,' zegt hij, terwijl een lelijke grijns zijn beschilderde gezicht op afschuwelijke wijze vertrekt. 'Ik ben nieuwsgierig wat voor bijzonders dat wel kan zijn. Maar,' vervolgt hij snijdend, 'ik vergeet de afspraak niet!' Eric kijkt Moru grijnzend aan. 'Ik kon de helm onmogelijk bemachtigen,' zegt hij dan, 'maar ik heb Tugwal zelf.' Opgewonden kreten van de krijgers en een ongelovig 'wat'? van Moru bewijzen dat zijn nieuws als een bom is ingeslagen. Argwanend bestuderen Moru's varkensoogjes Erics gezicht.

'Waar heb je hem dan gelaten?' bromt hij. 'Op mijn schip,' zegt de Noorman, 'daar moest ik hem wel in veiligheid brengen voor Tugwals krijgers die ons achtervolgden. Tijd om hem meteen tegen de helm uit te wisselen had ik niet, want ik moest zorgen hier te zijn, vóór de vijf dagen verstreken waren. Zoals je ziet, is dat ook maar nét gelukt.

Die uitwisseling kan dan aan de kust geschieden,' vervolgt Eric, die nog nooit zo spraakzaam is geweest. 'Er zitten hier overal krijgers van Tugwal en je begrijpt, dat ik er niet voor voel die te ontmoeten.' Moru valt hem in de rede: 'We waren juist op weg om jacht op hen te maken.' 'Oppassen is dus de boodschap,' vervolgt de Noorman schijnheilig, 'de veiligste manier lijkt mij, als mijn mannen en ik onder bescherming van jouw krijgers naar de kust gaan, waar we dan Tugwal uitleveren.' Vol argwaan loeren de scherpe oogjes van de Pictenhoofdman van terzijde naar de Noorman, maar diens gezicht staat onschuldiger dan ooit, en na wat Eric een eeuwigheid schijnt knikt Moru toestemmend...

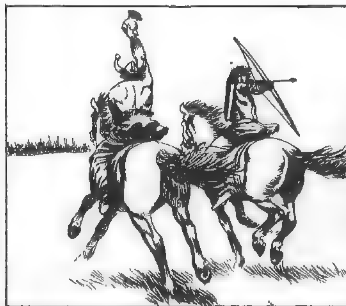

Erics paard wordt hem afgenomen en ook Halfra en zijn lotgenoten moeten te voet gaan. De Noren worden omringd door Moru's mannen. Het is duidelijk dat de Pict Eric ook als gijzelaar beschouwt. Na een lange tocht bereiken ze de rotsachtige hoogvlakte welke de kust afsluit. Van verre zien zij de krijger die het pad bewaakt. Moru wenkt de wachter naar voren te komen, en gaat zelf ook enige stappen vooruit. Van Erics mooie plannetje, zélf naar zijn schip te gaan en Tugwal te halen komt dus niet veel terecht. 'Je ziet hier je aanvoerder en zijn mannen,' schreeuwt Moru de wachter toe. 'Haal Tugwal en een beetje vlug. Eerder worden zij niet vrij gelaten.' De man schijnt danig ontsteld te zijn. Hij mompelt iets onverstaanbaars en verdwijnt ijlings naar beneden. Intussen vraagt Eric zich af wat Moru nog meer in zijn schild voert. De kerel is tot alles in staat en of ze, zelfs na de uitlevering, veilig de boten zullen bereiken is twijfelachtig. Inmiddels is de wachter teruggekeerd. Niet met Tugwal maar met Erwin die er terneergeslagen uitziet. Ook Eric is naar voren gekomen en hoort tot zijn ontsteltenis zijn zoon uitroepen: 'Axe en Svein zijn in handen van Tugwals krijgers gevallen. Enkele uren geleden kwamen er mannen van Tugwal. Zij eisten diens uitlevering in ruil voor Svein en Axe. Voor zonsondergang worden Svein en Axe gedood. Wat moeten we doen?' 'Dat zal ik je wel vertellen,' komt Moru's harde stem tussenbeiden. 'Je brengt me nu dadelijk Tugwal hier of ik haal deze hele troep over de kling.'

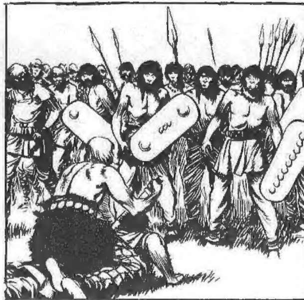

Eric beseft, dat ze zich in een vrij hopeloze toestand bevinden. Het gaat om Svein en Axe, of alle anderen, waartoe hijzelf ook behoort, want Tugwal kan slechts éénmaal worden uitgewisseld. 'Wacht eens even,' wendt hij zich tot Moru, 'ik heb een veel beter plan.' En hoewel hij er in werkelijkheid niets voor voelt, stelt hij de Pictenhoofdman voor, samen met hen tegen Tugwals krijgers op te trekken. Maar Moru denkt er niet over, hierop in te gaan; hij blijft eisen, dat Tugwal hem ogenblikkelijk wordt uitgeleverd. Op dat moment slaakt een der Pictenkrijgers in de achterhoede een luide kreet. Allen draaien zich om en zien twee ruiters naderen, die door een grote bende wordt achtervolgd. Dit verwekt zowel bij de Noren als bij de Picten grote consternatie, want Eric heeft Svein en Axe herkend en Moru ziet, dat de achtervolgers Tugwals krijgers zijn. In vliegende vaart naderen de twee mannen met de bende van Tugwal achter hen aan. Sveins lange gestalte lijkt nog langer, doordat hij met zijn ene hand een voorwerp uitbundig hoog boven zijn hoofd heen en weer zwaait. Als ze dichterbij komen, dringt van over de vlakte Sveins krachtige stem tot Eric door: 'Ik heb hem! Ik heb hem, Noorman!' Het is de Romeinse helm, waarmee de lange Sakser komt aanrennen.

Moru komt ogenblikkelijk in actie. Razend brult hij zijn krijgers toe: 'Daar, daar is die helm! Grijp die kerels, vlug, grijp hen en doodt hen, voor het te laat is.'

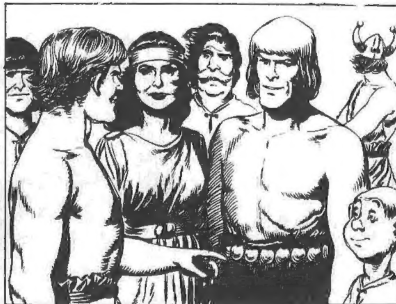

Tegelijk met Moru is ook Eric naar voren gesprongen. Hij geeft de Pictenhoofdman een onverhoedse stoot, zodat deze omver tuimelt. Meteen grist de Noorman Moru's zwaard uit de schede, springt hem op de rug en houdt hem het wapen op de nek. 'Blijf waar jullie zijn,' roept hij Moru's mannen toe. 'Geen stap verder, of hij gaat er aan!' De mannen blijven inderdaad op hun plaats, te meer daar Moru, die het kille staal in zijn nek voelt, hun eveneens toebrult te blijven staan. Dan geeft Eric zijn eigen mannen een duidelijke wenk en zij nemen hun kans waar, om snel er tussen uit te trekken naar de boten. Inmiddels zijn Svein en Axe met hun achtervolgers dichterbij gekomen. Haastig springen ze van hun paarden, Eric roept hen aan en terwijl Axe al een pijl op de pees heeft, grijpt de Noorman Moru beet en zij verdwijnen allen langs het rotspad naar beneden. Moru schreeuwt zijn krijgers nog toe, niets te beginnen, maar die hebben het intussen al druk gekregen met de mannen van Tugwal, die op hen aanvallen. De schepen van Eric zijn uit hun schuilplaats tevoorschijn gekomen en reeds zijn Halfra en zijn troepje aan boord. Een roeibootje ligt nu te wachten, om Eric en de anderen op te nemen. Terwijl ze naar het schip roeien, slaakt de Noorman de verzuchting: 'Wat moet ik nu met Moru beginnen? Twee vorsten is wel wat veel om op te passen!' 'O,' zegt Svein met een brede grijns, 'ik weet er wel wát op!' Hij buigt zich naar Eric voorover en fluistert hem iets in. Tot Moru's grote ongerustheid begint de Noorman eensklaps onheilspellend te grinniken.

Terwijl de mannen van Tugwal en Moru elkaar in de haren vliegen, koersen Eric en de zijnen met de wind in de zeilen naar open zee. Na de begroeting van echtgenoot en zoon door Winonah, vertelt zij Eric, op zijn vraag naar Orisia, dat het meisje boven verwachting is opgeknapt. Dank zij Cendrach, die trouw terzijde werd gestaan door Astara, is haar verwonding zo goed als genezen en zijn haar krachten teruggekeerd. Verheugd begroet zij Eric, die haar voorstelt maar voorgoed bij hen te blijven. Orisia, die nu geheel alleen staat op de wereld, stemt vol dankbaarheid toe; zij wil niets liever. Zo is dan alles tenslotte nog in orde gekomen, want het blijkt dat het grootste deel der fisci met het geld ook aan boord is. Toen Svein en Axe namelijk door Tugwals krijgers waren gepakt, zag Erwin nog kans, met de meeste fisci te ontkomen. Glimlachend vertelt Axe dat er van een ontsnapping voor hen geen sprake zou zijn geweest, als niet een paar van hun bewakers de domheid hadden begaan, Sveins helm te willen afnemen! 'Nu,' vervolgt Axe, 'toen waren natuurlijk alle duivels losgebroken! In het tumult, dat daarop volgde, kwam onze kans, om te ontsnappen. Svein wist bovendien nog hun de Romeinse Helm te ontfutselen.' Allen lachen en kijken naar de grote Sakser, die rustig het roer hanteert. Hij staart naar de kust en zijn blik volgend zien de anderen ook de twee gestalten, die een eind van de landingsplaats af, dichtbij elkaar op een uitstekende rots zitten. Het zijn Tugwal en Moru, die met de ruggen tegen elkaar vastgebonden zijn. 'Daar gaan de ellendelingen,' briest Moru, terwijl hij een heftige ruk aan zijn boeien geeft, wat Tugwal een pijnlijke snauw ontlokt. 'Houdt op met dat trekken,' brult die op zijn beurt, 'wacht maar, vriendje, als ik los kom,' waarop Moru het antwoord ook weer niet schuldig blijft. Zij slingeren elkaar de hevigste dreigementen en scheldwoorden naar het hoofd, afgewisseld door het eendrachtig verwensen van de Noren en vooral van Svein, die hen dit koopje geleverd heeft. Razend en scheldend moeten de aaneengeklonken tegenstanders onder het oog zien, dat zij voorlopig op elkaars aangenaam gezelschap zijn aangewezen. En in de verte zeilen de Noren, alle nijd en onrust achterlatend, eindelijk welgemoed huiswaarts.

Lees het volgende nummer: Deel 35 DE KONINGIN DER EILANDEN

In deze serie zijn verschenen:

1 *De steen van Atlantis*

2 *De ondergang van Atlantis*

3 *De Sultan van Akaiim*
De geheimzinnige Bron

4 *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

5 *De valse Koning*

6 *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

7 *Het Rijk van het Midden*

8 *Storm over China*

9 *De Zoon van Eric de Noorman*

10 *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter

11 *De Koning der Steppen*

12 *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie

13 *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun

14 *De prijs der wrake*

15 *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster

16 *De wolven van Scorr*

17 *Het verbond der*
Groene Dolken

18 *Het geheim van de*
Verboden Stad

19 *De Burcht van Myrkven*

20 *De Heer der Heruli*

21 *De Jacht op het Zwaard*

22 *Het Pad der Verschrikking*

23 *De Weg der Gedoemden*

24 *Svitjold's Offer*

25 *Het Teken der Joms*

26 *De Witte Raaf*

27 *De Stem van het Hoogland*

28 *De Scheepsbouwer*

29 *De Wolf en de Havik*

30 *De Wraak van de Weerwolf*

31 *De Prooi van de Rode Rots*

32 *Het Raadsel van Tuaim Mor*

33 *De Gouden Droom*

34 *De Romeinse Helm*